Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 25. szám. *1961. június 22*

Toncz Tibor rajza

— Bocsánat, egy pillanatig nem figyeltem... Ki rúgta a második gólt?

Randevú

– Szóval szeptember elsején a szokott időben találkozunk!

Kooperáció

Felhőszakadás

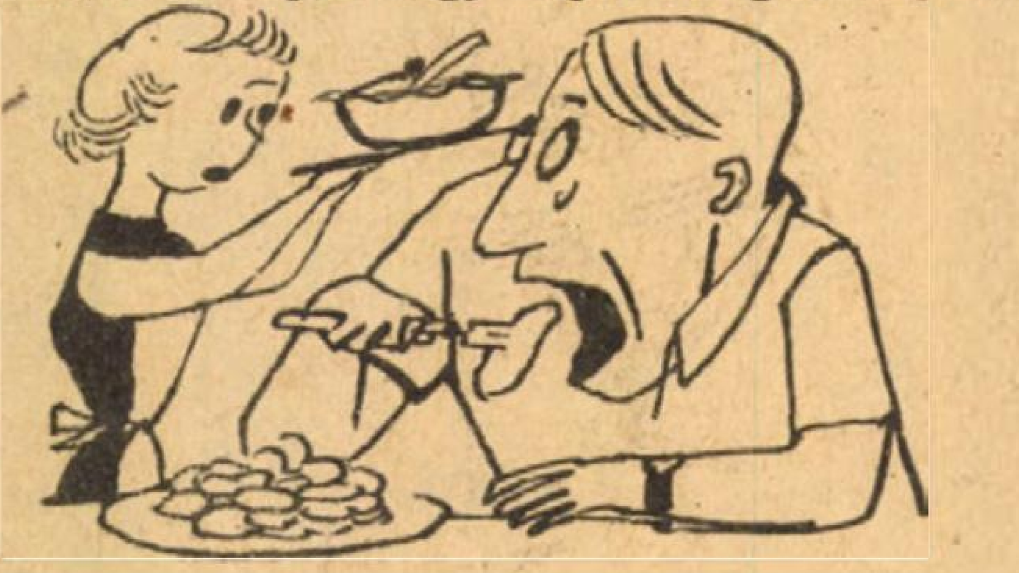

Szívélyes üdvözlet Lillafüredről

Nagyevők

– Valami derűs történetet? – gondolkodik el kérésemre a SZOT-palota gazdasági igazgatója. S aztán mesélni kezd.

– Nálunk természetesen általában elegendő a fejadag, de minden turnusban akad egy-egy nagyevő. Nemrég az egyik vendégünk azzal mutatkozott be, hogy az első nap az ebédnél, megelőzve másik három asztaltársát – megette a négy személy számára odakészített hatalmas tál levest. Később is sok gondunk volt az étvágyával, de igyekeztünk legalább a köretekből dupla vagy tripla adagot biztosí-

tani számára... De persze, így is gyakran tett egyéni kirándulásokat a környékbeli falatozó-helyekre... Utolsó nap sok vendég még ebéd előtt elutazott, megmaradt vagy tíz adag hús, elhatároztam, hogy most az egyszer kifogok a mi cingár nagyevőnkön, és elérem, hogy legalább egyszer azt mondja: „Nem bírom megenni..." Odaküldettem hát asztalához egy óriási tálcán rengeteg szelet húst, dombnyi burgonyakörettel... Amikor negyedóra múlva odamentem hozzá, akkor kotorta össze a tálcáról az utolsó falatot... „Kér még?" – kérdeztem hűledezve. „Köszönöm, nem – felelte –, sokat ettem tízóraira."

Egy romantikus történet

Vannak visszatérő vendégek. Egy ifjú bányakőműves, meg egy mezőgazdász kislány tavaly itt ismerkedett meg egymással. Sokat táncoltak, sőt egésznapos egyéni túrák „veszélyeit" is gyakran vállalták... Esténként sóhajtozva váltak el.

Az idén májusban megint együtt érkeztek Lillafüredre! Az üdülő igazgatója gyanította, hogy ez nem egészen a véletlen műve... Gyanúja bizonyossággá vált, amikor a szobák kijelölésekor a fiú félrevonta őt:

– Tessék minket... egy szobába tenni... Fiatalok vagyunk, egyszer élünk... hiszen érti, ugye, mire gondolok?

Az igazgató felháborodva éppen vissza akarta utasítani a kérelmet, amikor a fiú átadta a személyi igazolványaikat: ők ketten immár egy nap óta, férj és feleség...

Mi hiányzik az összkomfortból?

A Lillafüredre érkező üdülővendégek szinte kivétel nélkül csalódottan veszik tudomásul, hogy az üdülőben nincs televíziós készülék. Ugyanis a környező hegyek miatt nem lehetséges a vétel. A környék lakói dicséretre méltó és az országban valószínűleg egyedülálló kezdeményező-készségről tettek tanúbizonyságot: elhatározták, hogy közvetítő-állomást építenek társadalmi munkában! A hámori úttörők, üdülőalkalmazottak végzik a földmunkát, – és mindent, amire csak képesek. A Borsod megyei MHS és a Tanács ennyi lelkesedést látva, meg is ígérte a segítséget. Az ígéret szép szó!...

Egy itt üdülő idős éjjeliőr, amikor meg-

kérdeztem, hogy érzi magát Lillafüreden, ezt felelte:

– Hászc' valóságos földi Paradicsom ez itt... Hanem azért, vasárnaponkint egykét gól látványa még hibádzik az összkomfortból...

Már pedig ő Paradicsom-ügyben nagy szakértő kell legyen, úgy hívják, hogy: Ádám bácsi...

(d—i)

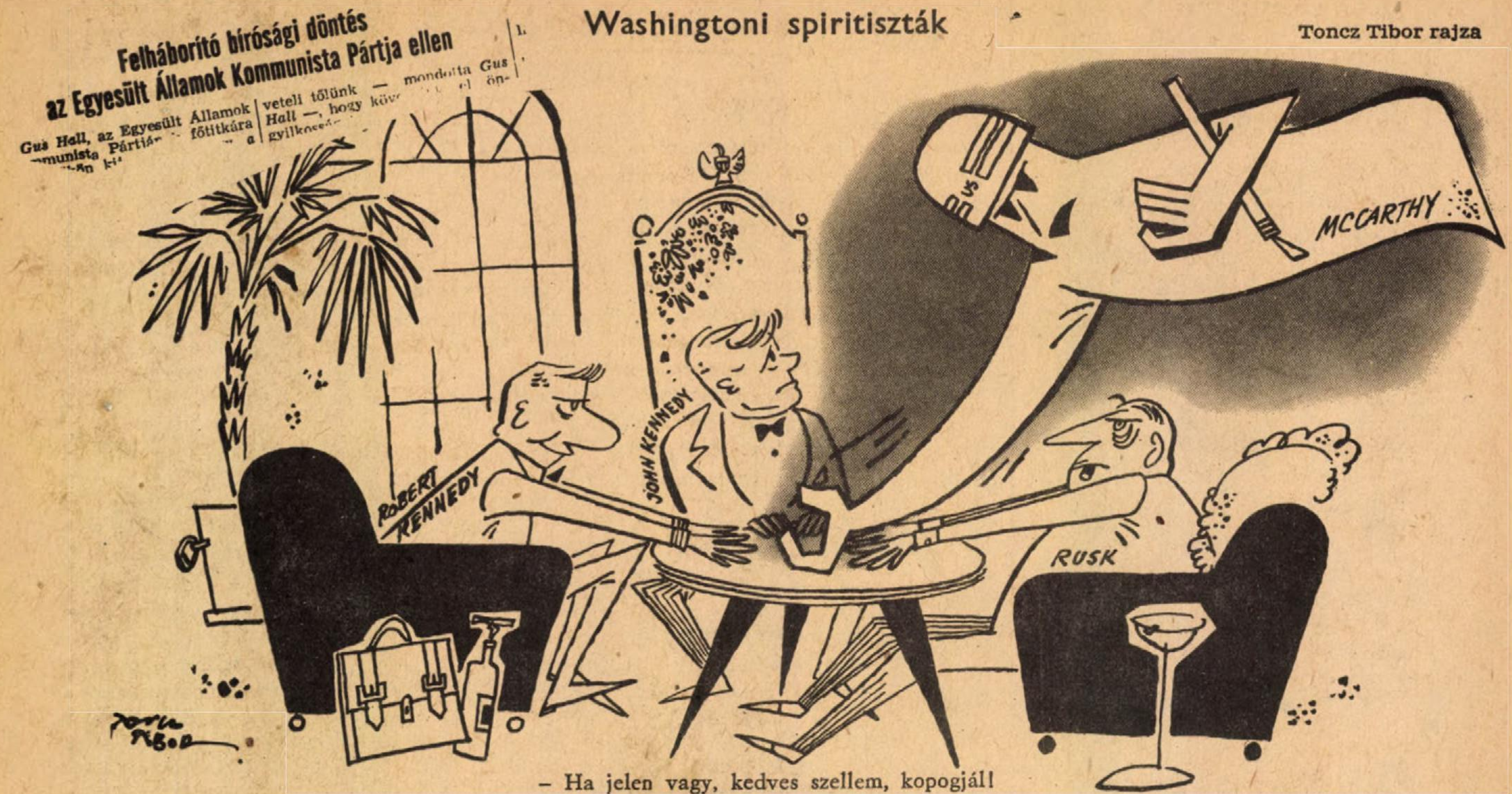
Kettős megálló

Vasvári Anna rajza

Washingtoni spiritiszták

Toncz Tibor rajza

– Ha jelen vagy, kedves szellem, kopogjál!
– Lekopogom! Újra itt vagyok! . . .

Pesti tudósítónktól

400 éve hozta be Franciaországba az első dohányt Jean Nicot, s ebből az alkalomból fényes ünnepségeket rendeznek Gallia-szerte. Ünneplik azt az embert, aki megtanította népét cigarettázni, pipázni, szivarozni. Nem kellene idehaza is gondolkozni a hazai dohányzás valamiféle kerek évfordulójának megünneplésén? A dohányosok tüntető menetben vonulhatnának fel az „Egy kis cigaretta, valódi finom" dallamára, majd ünnepi díszelőadáson be lehetne mutatni az „Egyre se gyújts rá!" című filmet.

*

A nyár a művészi és irodalmi alkotások időszaka. Ilyenkor írja meg az író azt a színdarabot, amelyet majd a télen mutatnak be, ilyenkor fog neki annak a regénynek, amelyre ősszel már nagyobb előleget lehet felvenni. A téma- és műfajválasztás azonban nem könnyű dolog. Az író előtt felmered a kérdés: „Írjak, de mit?" Irodalmi életünk egyik személyisége például így töprengett:

— Mit írjak? Körszínház-darabot vagy szélesvásznú filmet?

*

Meg kell magyaráznom ismerőseim számára, hogy miért olyan rövid a hajam, mintha hármas géppel nyírtak volna kopaszra. Amikor ugyanis a borbélyszékben ültem, régi borbélyom ezzel a meglepő kéréssel fordult hozzám:

— Engedje meg, hogy a szokottnál rövidebbre nyírjam.

— Miért?

— Mert szabadságra megyek. Hogy kitartson addig, amíg visszajövök.

Nem akarta, hogy más borbélyhoz menjek . . . Megmondtam neki, hogy ő a szakember, számítsa ki, hogy három hét hány centinek felel meg, s annyit vágjon le. Így is történt. De az a gyanúm, hogy egy kicsit elszámította magát. Ilyen sokáig nem lehet szabadságon.

f. l.

Válogatott mérkőzés után

A Közért-ben

– Kartársak, kitehetjük a téliszalámit a kirakatba, hazamentek az osztrákok! . . .

Sírva vigad a magyar

– Maguk miért vannak gyászruhában?
– Mert kikaptunk az osztrákoktól!
– És miért olyan jókedvűek?
– Mert nem olyan nagy dolog az . . .

Edzett anya

Vasvári Anna rajza

– Anyu, szeretnék valamit mondani...
– Mennyibe kerül?

Férfi divatbemutatón

Hegedűs István rajza

– Tekintsék meg kordbársony nadrágjainkat!...

LEVÉL a népvagyonról

Tisztelt Uram!

Mindenekelőtt köszönöm, hogy gondosan kiollózta, és elküldte nekem a Hajdú-Bihari Napló egyik cikkét, mely arról ad számot, hogy a Debreceni Orvostudományi Egyetemen kiselejteztek egymillió nyolcszázezer forint értékű, túlnyomó részt vadonatúj műszert, és húsz mázsa ócskavasként eladták. A vizsgálat megindult. Az ügy szereplői különböző rendeletekre, utasításokra hivatkoznak. Ne tessék ezen csodálkozni: lehet, hogy igazuk van.

Véleményem szerint ugyanis a műszerek útja az ócskavastelepig teljesen indokolt volt. Ha nem lett volna indokolt, akkor miért is cselekedtek volna az ügyben szereplő intézményeink és vállalataink úgy, ahogyan cselekedtek? Mert ugyebár az OMKER (Orvosi Műszer és Fogászaticikk Kereskedelmi Vállalat) budapesti raktáraiban 1959 végéig tárolták a szóban forgó műszereket. Elfekvő készleten túl kell adni, — állapították meg teljesen indokoltan. Felajánlották hát térítésmentesen a Debreceni Orvostudományi Egyetemnek. Az Egyetem a műszereket átvette és elraktározta, mert nyilván nem volt szüksége rá, és így ez a megoldás is indokolt. Különös gondosságra vall, hogy az Egyetem még a múlt évben ajánlatot tett a Budapesti Műszaki Anyag- és Gépkereskedelmi Vállalatnak, ahonnan azt a választ kapta, hogy a műszereket selejtezzék ki, és adják át a MÉH-nek. Ez is indokolt elintézés, hiszen a műszaki vállalat igazán érti a dolgát. Nem tetszettek neki a mintaként felküldött műszerek! Milyen más tanácsot is adhatott volna?

És mit is tehetett ezek után a Debreceni Orvostudományi Egyetem gazdasági hivatala? Felkereste a KOHÉRT (Kohászati Alapanyagellátó Vállalat) debreceni fiókját, és ez év elején eladta a kétezer kiló orvosi műszerkészletet kilónként 2,—, azaz kettő forintos árért. A debreceni KOHÉRT-nál sem ülnek rosszabb üzletemberek, mint az Egyetem géhájában: a műszereket kiszállították az ócskavas-telepre, és kilónként 14 forintért árusítani kezdték. Ez is teljesen indokolt, hiszen a hétszeres ár tetemes hasznot jelent még az ócskavas szakmában is.

Levelében azt írja Ön, hogy a népvagyon nem csáki szalmája, amivel én természetesen egyetértek.

Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynia, hogyha az ügyben szereplők tevékenysége — mint fentebb kimutattam — kivétel nélkül indokolt, nem indokolt az a vizsgálat, amely közbelépett és megakadályozta, hogy a KOHÉRT a műszereket kilónként 14 forintért értékesítse. Elvégre a húsz mázsa műszerért kereken huszonnyolcezer forint került volna vissza a debreceni KOHÉRT nagyszerű üzleti érzéke folytán az államkasszába, ami még akkor sem csekély összeg, ha figyelembe vesszük, hogy a műszerek forgalmi értéke egymillió nyolcszázezer forint.

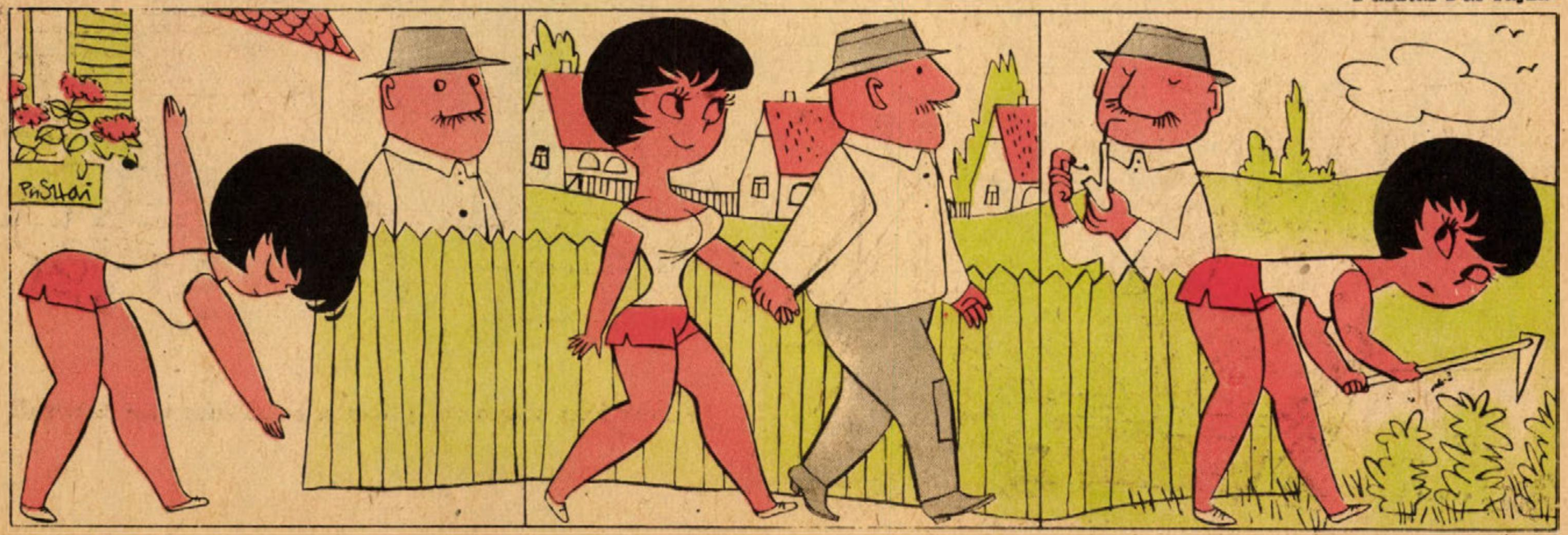
Már előre is aggódom, tisztelt Uram, mi lenne, ha netán államháztartásunk ez évi mérlege pont huszonnyolcezer forint hiánnyal zárulna. Indokoltan mondanák majd azok, akik a szóban forgó orvosi műszert az OMKER-tól az ócskavas-telepig zavartalanul eljuttatták, hogy: lám, pont az a huszonnyolcezer forint hiányzik, amit a vizsgálat miatt a debreceni KOHÉRT már nem tudott bevételezni.

Sajnos, nem közölte Ön velem, hogy ki kapott mindezért prémiumot...

Földes György

Jucika nyaral (reggeli torna)

Pusztai Pál rajza

APRÓ DOLGOK

Nem tudom, miért, de ha ezt a szót hallom, hogy KERAVILL, rögtön egy kis délfranciaországi községet látok magam előtt... Zsalugáteres, ódon házak, hegynek futó utcák, galagonya-bokrok, kuglizó pohos gazdák, lüszterkabátos, szalmakalapos öregurak a kávéház teraszán...

Még azt is tudom Ceraville-ről, hogy lakói főként szőlőműveléssel foglalkoznak.

Vajon egyszer eljutok-e oda?

*

Ha én lennék a vámhivatal, megkérdezném az újságírókat a határon: mennyi élményanyagot hoztak külföldről? Ha sokat, akkor nyilván seftelni

akarnak: el akarják adni a lapoknak. Ez esetben fizessenek vámot.

Amit elveszítenek a vámon, azt úgyis megnyerik a szerkesztőségek révén.

*

Egy, azaz egy darab koloradó-bogár az állatkereskedőnél egy forint és hetven fillér. A fiamnak kellett a rovargyűjteményébe. Nem vagyok smucig, de egy forint hetvenet azért sokallottam egy ilyen vacak bogárért.

— Kisebb, forintos nem volt? — kérdeztem ingerülten, aztán arra gondoltam, abbahagyom a humorírást, és koloradó-bogarakat fogok gyűjteni. Nem is rossz üzlet. Ha csak tízezer bogarat fogok egy hónapban...

Koloradó-bogarat könnyebb találni, mint poént.

*

Gyerek-küldöttség keresett fel a minap, a Tahi utcai labdarúgószakosztály ügyében. Nincs hol futballozniok. Az utcán nem lehet, mert eltanácsolja őket a rendőr; a parkban nem lehet, mert a labda gyakran begurul a fűbe, és ezt a parkőr nagyon nem szereti.

Mi itt a teendő?

Mem tudom. Ebben az ügyben mindenkinek igaza van: a parkőrnek, a rendőrnek, a gyerekeknek.

De nekem is. Mert szóvá tettem.

*

Olvasom az újságban, hogy a pápa azonnali hatállyal kitette egy Filoména nevű szent szűrét a naptárból és a templomokból. Kiderült, hogy Filoména sohasem volt szent, sőt mi több: nem is létezett.

Szegény Filoména! Én sajnálom. Vajon melyik szent áskálódhatott ellene? Kinek fájhatott a foga az ő helyére a naptárban? Kit tettek, vagy kit tesznek a helyére? Állítólag szorgalmas kis szent volt, sok csodát is tett. Hát érdemes volt?

Véleményem szerint az olyan szentnek, aki létezett, nem kunszt csodákat tennie.

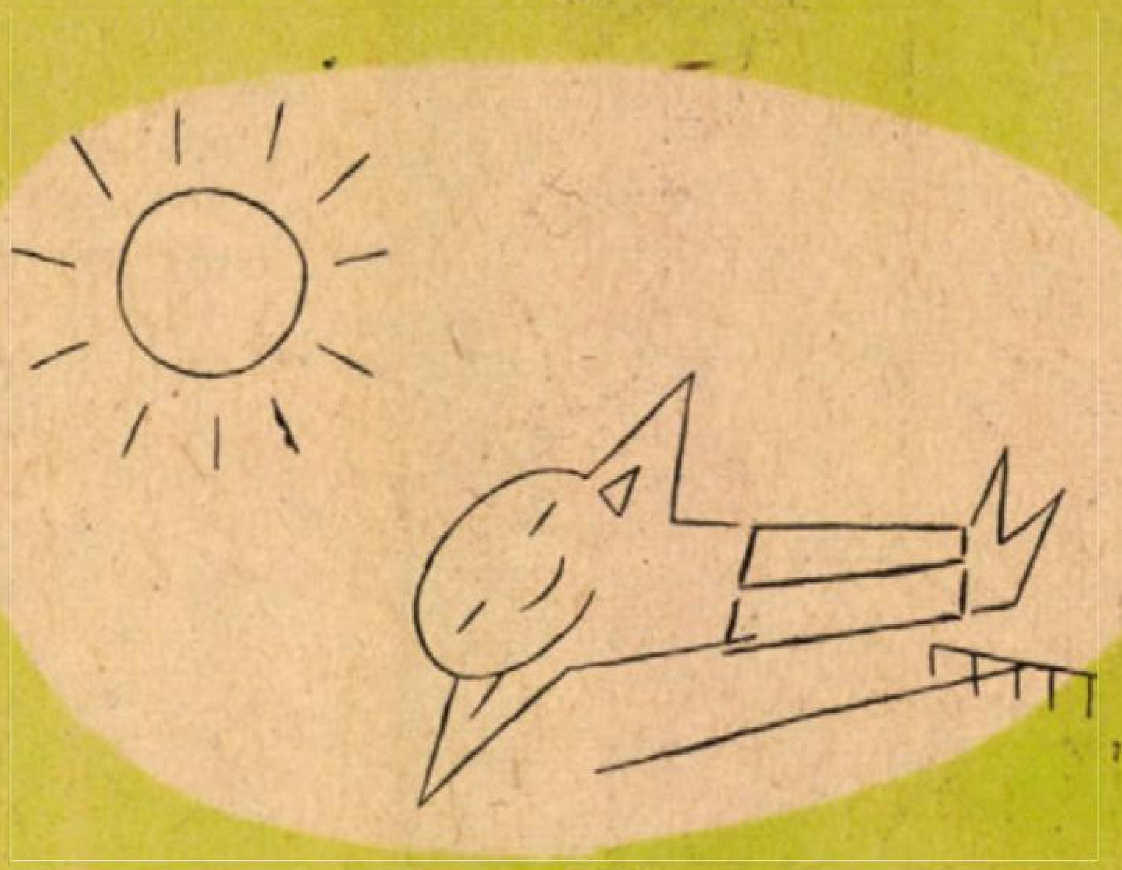

De ha valaki nem létezik, és mégis tud csodákat elkövetni, az az igazi csoda.

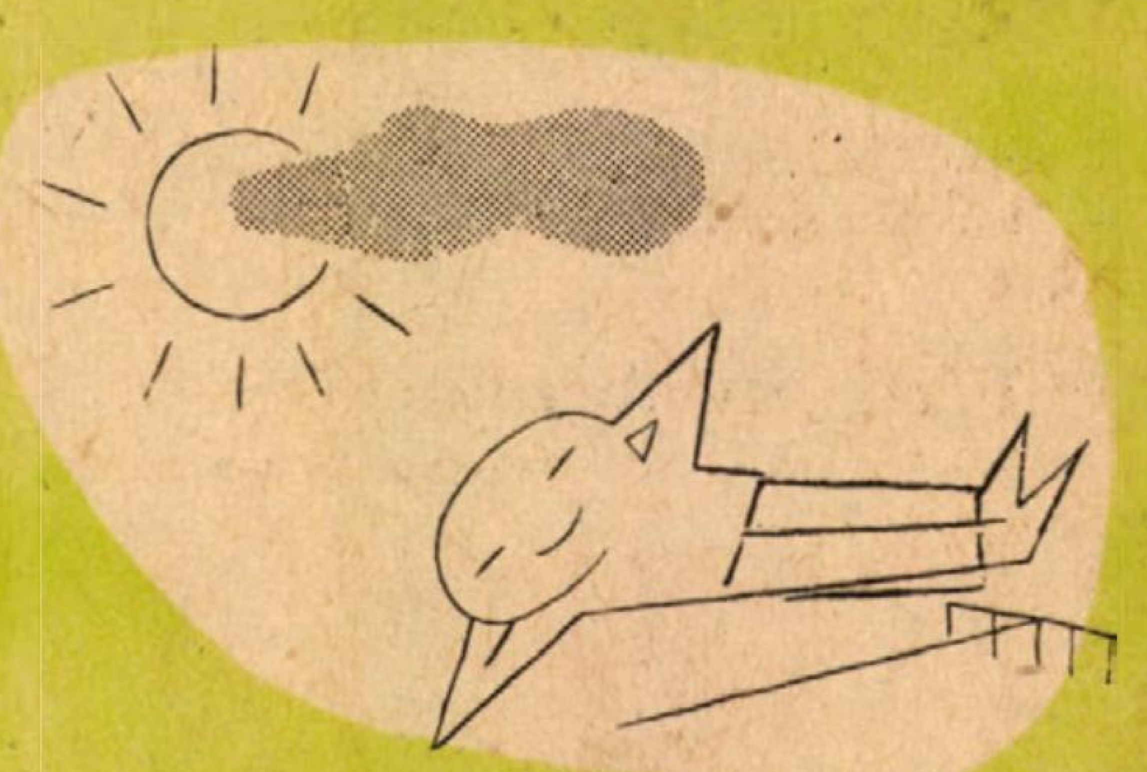
Én nem hagynám annyiban a dolgot, kedves Filoména. Nincs a Vatikán lapjának, az Osservatore Romano-nak „Itt a szentek beszélnek" rovata, amelyben elmondhatná a panaszát?

(mikes)

Nincs rendben a szénája...

Munka előtt...

Na még egy kicsit...

Ilyen időben nem lehet!...

(Bohumil Stepán rajza a prágai Dikobraz-ban)

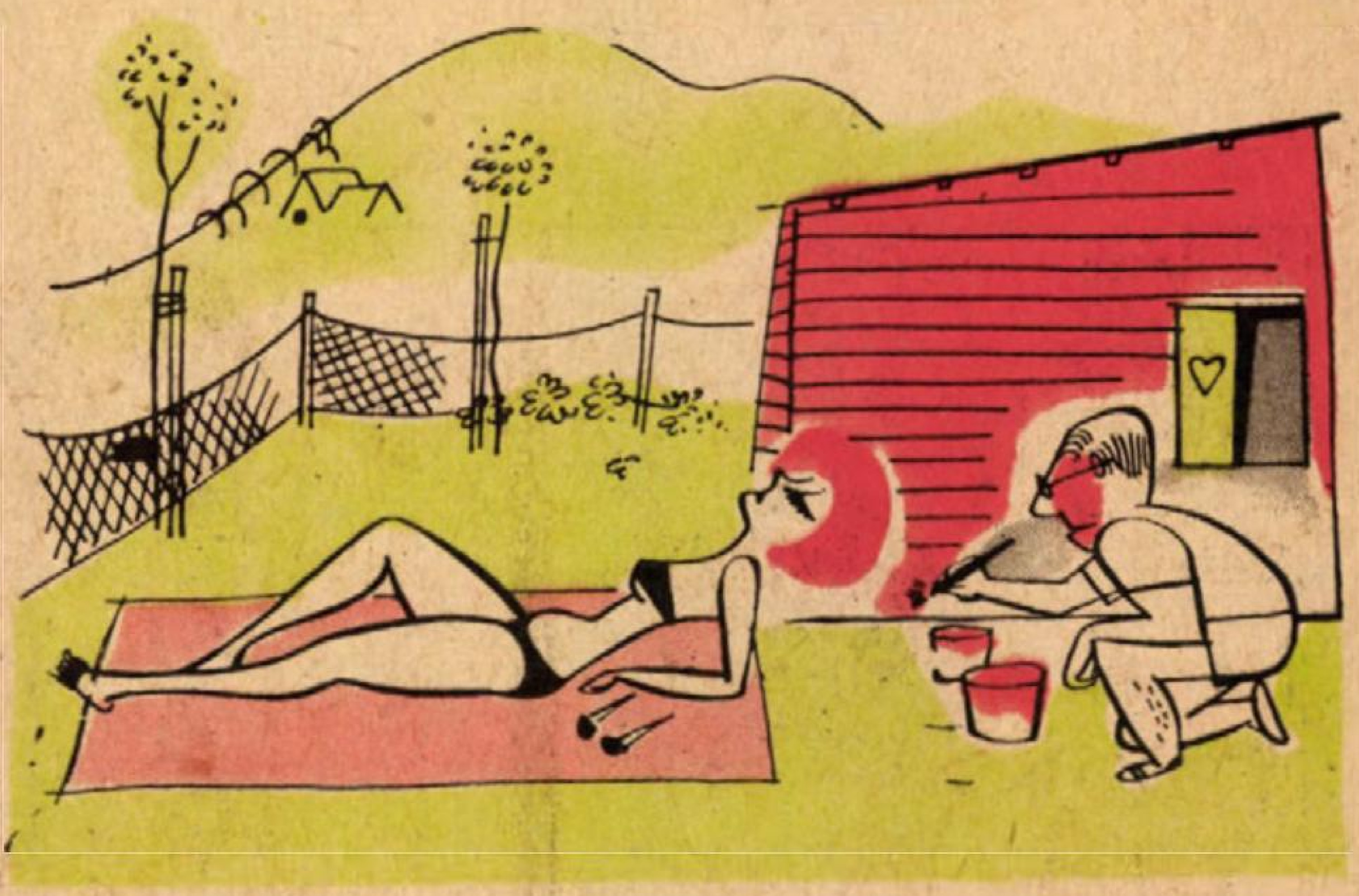
Különleges utas

Toncz Tibor rajza

Vikendház

Szűr-Szabó József rajza

– Édes fiam, már nem győzöm a hajad színe után átfesteni!

Az ostoba eb

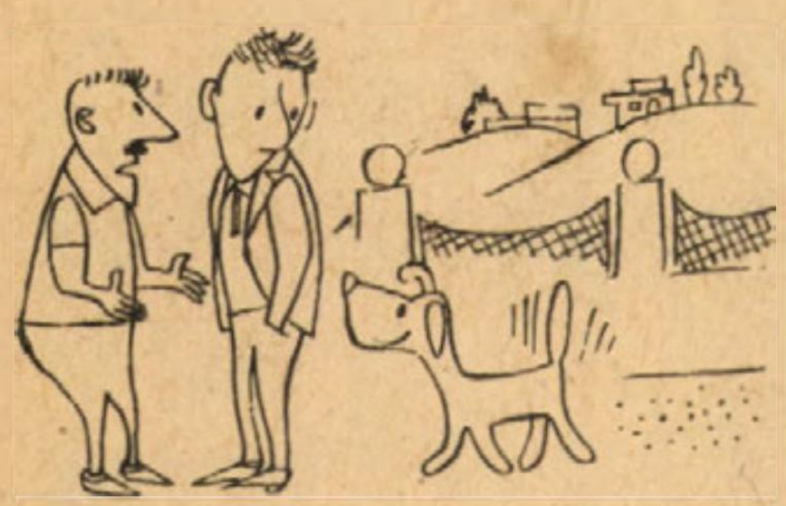
Budakalászon voltam látogatóban egy másodosztályú ismerősnél, régóta húzódó látogatásnak kellett eleget tennem. Kertes házban lakik az ismerős, csengetésemre ő jött elő a házból, a kerítés mellől pedig egy kutya sietett az üdvözlésemre. Ismerősömet nem érdemes közelebbről leírnom, a kutyában igen rokonszenves állatot ismertem meg. Félig kuvasz, félig farkaskutya-kutya volt, szürkésfekete szőrzettel, barátságos barna szemekkel. Egyszerű kutyaszülők ivadéka lehetett, a neve is parasztszármazásra vallott: Tiszának hívták.

— Látom, szereti a kutyát — mondta ismerősöm bent a házban. — Ez nem ér semmit. (Vagyis a Tisza.) Már szóltam egy cimborámnak, akinek vadászpuskája van, hogy jöjjön el, és lője agyon.

— De miért? — kérdeztem, és éreztem, hogy elsápadok.

— Ez semmit nem ér, csak az adót fizethetem utána — világosított fel a házigazda. — Ettől bejöhet bárki, ez a farkát csóválja minden idegenre, ez örül, ha valaki belép a házba. Ez még egy betörőt is vidáman körülugrálna. Ezért nem fogok etetni egy kutyát, és nem fogok adózni utána.

Még egy jó óra hosszat üldögéltünk a szobában, de bevallom, nem is tudom, miről is folyt közöttünk a szó, engem

akkor egyedül már csak a kutya sorsa foglalkoztatott. Egy óra múlva azzal az ürüggyel, hogy kifekszem egy kicsit a kertbe, kisétáltam a házból. Valójában beszélni akartam a kutyával. Arra nem is gondoltam, hogy a házigazdával próbálok beszélni a kutya érdekében, egyedül az látszott lehetségesnek, hogy Tiszával sikerül talán megértetnem, hogy válságos helyzetbe került, és talán még tud segíteni magán.

Leültem egy kerti székbe, elég messzire a háztól, a kerítés mellett. Tisza mindjárt odajött, és nagy szeretettel nézett. Éreztem, nehéz dolgom lesz vele. Nem viszonoztam barátságos pillantását, sőt inkább durván, mint kedveskedve, megfogtam az egyik fülét, és keményen tartva, hogy a szemembe kellett nézzen, így szóltam hozzá:

— Ostoba és buta, lehetetlen kutya vagy te, Tisza! Miért szereted te az embereket, mafla eb! Te talán még egy macskát is tudnál szeretni?!

Tisza megpróbálta kiszabadítani a fülét a markomból, de hogy nem sikerült neki, vidáman széthúzta az ínyét, és a szeme ragyogott a boldogságtól.

— Ne röhögj, te bolond! — szidalmaztam —, hanem morogj! Nézd micsoda ínyed van, micsoda erős fogaid vannak! Vicsorogj, és ne röhögj, te szerencsétlen, hiszen így kutyába se vesznek!

Elengedtem a fülét, és bosszúsan pofon legyintettem, hogy összekoccant a foga. Erre prüsszentett egyet, és a hátsó lábaira állva, a mellsőkkel térdemre ágaskodott, pofáját elégedetten ölembe fektette. Egészen kétségbeejtően viselkedett.

— Tisza — mondtam neki csöndesen —, ennek így nem lesz jó vége. Nézd, itt a kerítés előtt megy el egy ember. Ezt a járókelőt meg kell hogy ugassad, Tisza. Ez egy rossz ember. Én éppúgy nem ismerem őt, mint te, de feltételezem, hogy mindenféle rosszaságon töri a fejét. Téged pedig bizonyosan nem szeret, tehát minden lelkiismeretfurdalás nélkül megugathatod. Ugorj neki a kerítésnek, amerre elhalad, és vinnyogjál a méregtől! Fogd meg hát! Fuss!

Tisza szavaimból láthatóan megértett annyit, amennyit érteni akart, mert elfutott, végig a kerítés mentén, azután az orrát kidugta a rácson, és utánaszagolt az idegennek. És mindjárt vidám bakugrásokkal futott vissza hozzám, közelembe érve azonban rúgtam egyet felé, hogy megtorpant, zavartan nézett rám. Örömmel fedeztem fel valami bizalmatlanságot a viselkedésében. Szívembe ismét remény költözött.

— Látod, te ostoba, hogy én sem szeretlek! — oktattam ismét. — Beléd rúgok, ha közelebb merészkedsz. Sőt, most felállok, és közelebb megyek hozzád, hogy megrúgjalak. Hát előzz meg, és kapd el a lábikrámat! Mélyeszd a fogadat a bokámba, aztán megmutatom a gazdádnak, hogy nem vagy te olyan kutya, amelyik nem érdemli meg az életet. Nos, harapj!

Lábszárammal böködni kezdtem a kutya orrát, majd szétfeszítettem a száját, és félelmetes fogsora közé nyomtam a bokámat.

— Harapd meg! — kiáltottam rá.

Úgy fogta fogai között a bokámat, mint hogyha a kölykét tartotta, vitte volna a szájában.

Visszamentem a házba, és azonnal búcsút vettem ismerősömtől. A kapuig el-

kísért, Tisza a kert végéig, a kerítésen belül.

— El fogsz pusztulni, ostoba — szóltam még egyszer hozzá, keserű bizonsággal. — Az ilyen élhetetlen kutyákat már kétezer évvel ezelőtt, csípás kölyök korukban vízbe lökték a Tajgetosz csúcsáról.

Somogyi Pál

KAMASZ

A napokban hivatalból divatbemutatóra mentem. Öcsi, aki tizennégy éves, arra kért, vigyem magammal, szívesen eljön.

— Divatbemutatóra? — kérdeztem csodálkozva. — Hát téged érdekelnek a női ruhák?

— Nem — mondta röviden.

— Talán a kalapok?

— Azok sem.

— Kesztyűk, táskák, ékszerek, cipők?

— A cipők sem, csak a lábak!

— Úgy!... És miért kell ezért divatbemutatóra jönni? Nem látsz elég lábat az utcán?

— Igen, de azok olyan mindenféle lábak, itt pedig egy csomóban vonulnak el előttem, osztályonfelüli minőségben!

F. K. K.

Pesti háztáji

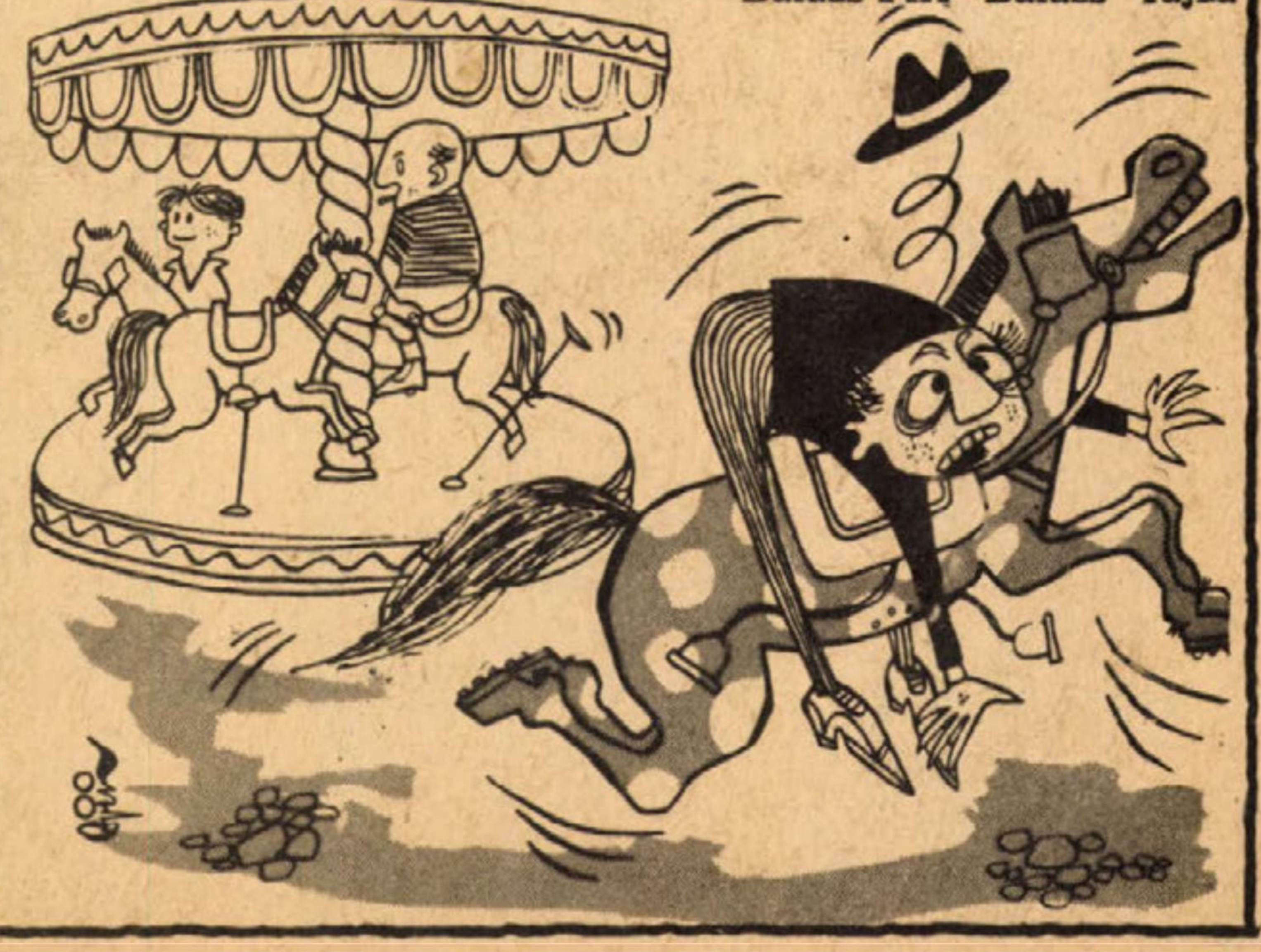
Toncz Tibor rajza

— Miért, maguk talán vegetáriánusok?

A világ legpechesebb embere

Balázs-Piri Balázs rajza

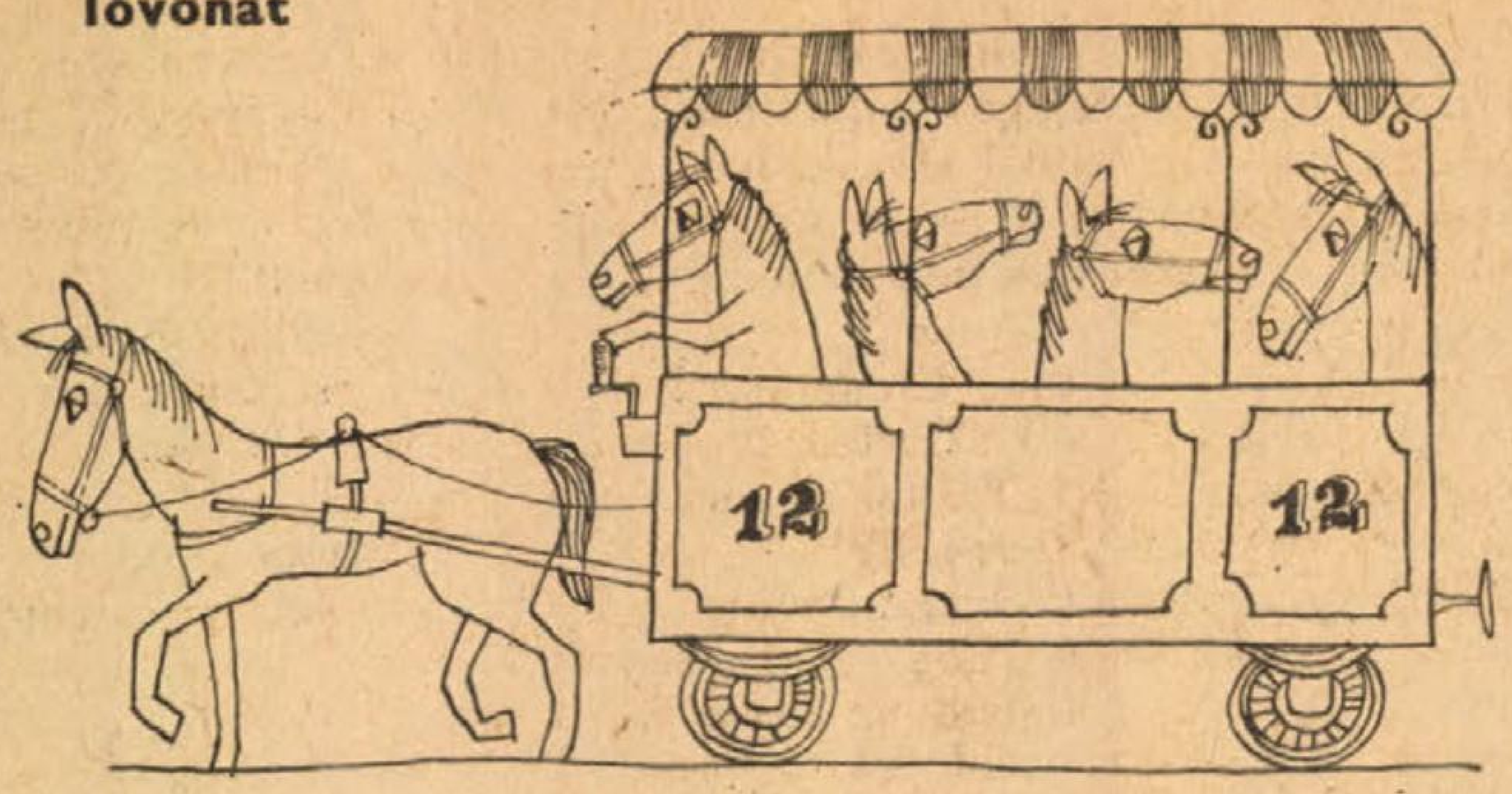

ABSZOLÚT ◇ RAJZOK

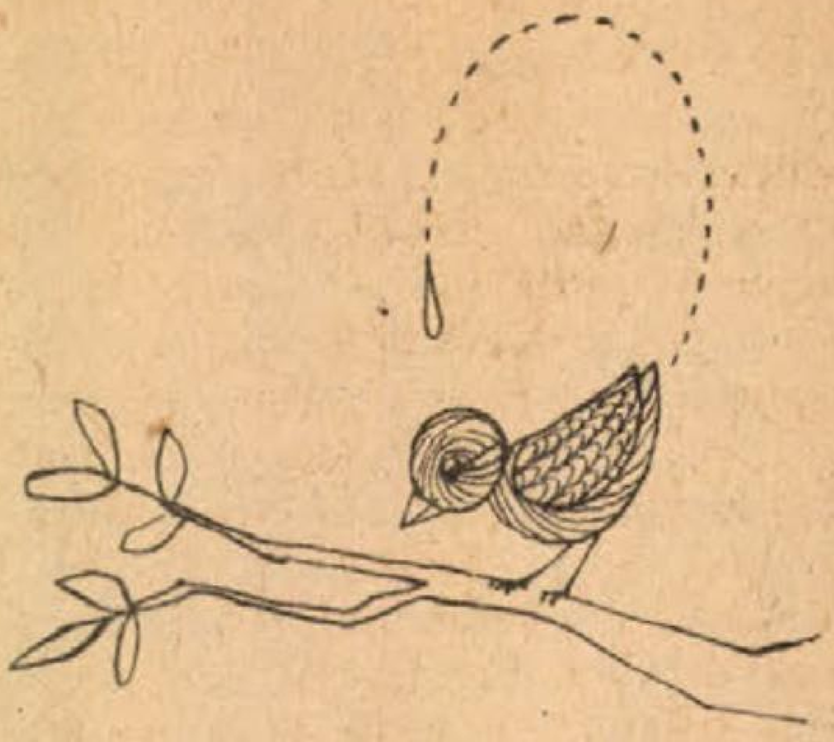

Abszolút zsiráf

Abszolút lóvonat

Abszolút veréb

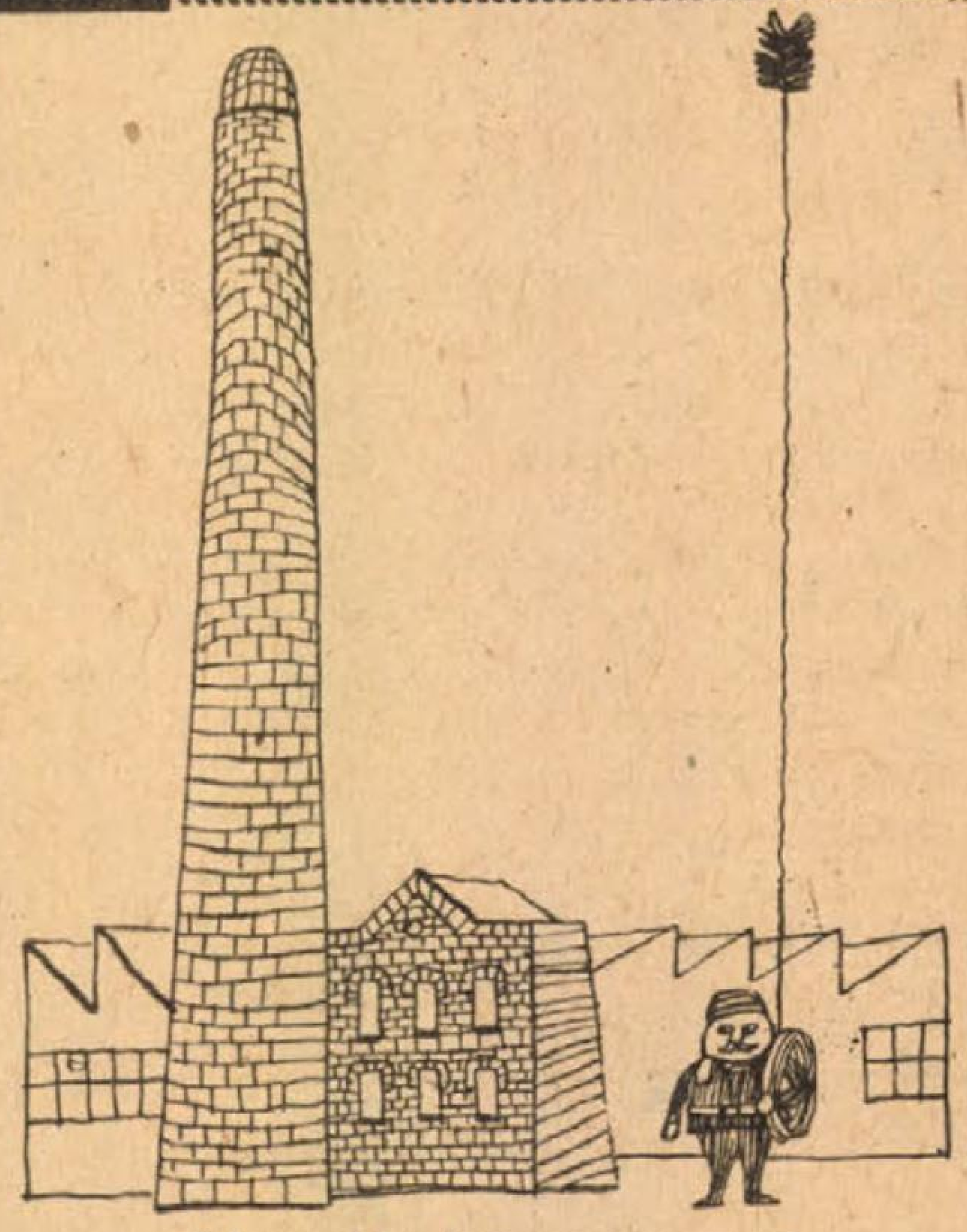
Abszolút szirén

Abszolút hajótörött

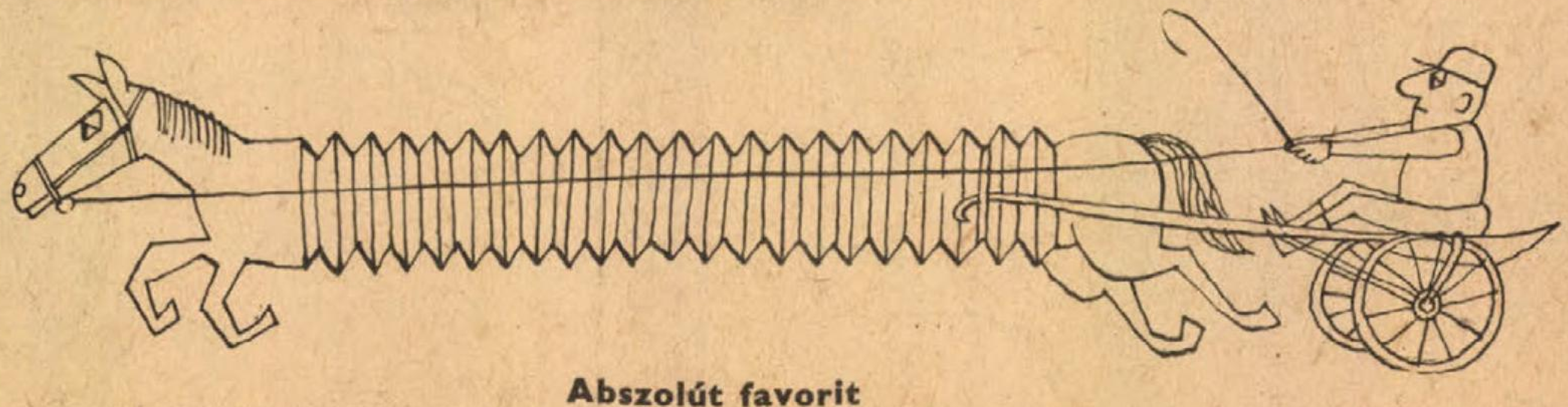

Abszolút tyúk

Abszolút kéményseprő

Kaján Tibor rajzai

Abszolút favorit

Egy igazi tsz-értekezlet a sürgős munkák idején

Szűr-Szabó József rajza

Ezt olvastuk..

Közlekedési érdekességek

A Népszavából értesültünk arról, hogy „13 autóbusszal 40 sztálinvárosi és környéki dolgozó megy szombat–vasárnap a fővárosba" és egyéb kirándulóhelyekre.

Egy-egy autóbuszra tehát három utas jut. A hír a fővárosi autóbuszutasok körében nagy irigységet keltett.

A másik közlekedési hírt is a Népszavában találtuk, olvasván, hogy „a MALÉV 150 sétarepülést szervezett, amelynek 45 000 résztvevője volt".

Az ilyen módon 300 személyes repülőgépek bizonyára újtípusú óriás *repülő-kacsák* voltak . . .

A kapus nem ember?

A Hétfői Hírek sporttudósítása szerint az Újpest egyik kitűnő csatára „öt embert kicselezett, majd a kapust is, és az üres kapuba gurított".

Vajon milyen élőlény védett az ellenfél kapujában, akit az emberek mellett kicselezett az újpesti csatár?

Technikai újdonság

Az Ország-Világ beszámol „az első afgán aszfaltútról", mely létfontosságú, „ugyanis ez az egyetlen vasútvonal, amely az afgán kereskedelem fontos városáig, Karacsiig vezet".

Az aszfaltúton gördülő vasút nyilván sínpár nélkül, kerekek segítségével halad előre. Lehetséges, hogy az Ország-Világ feltalálta Afganisztánban a teherautóforgalmat?

Botanikai csoda

A televízió „Hétről hétre" rovatában pálmafák árnyékában álló felhőkarcolókról hallottunk. Ha jegenyefák nem is, egyes pálmafák úgy látszik mégis az égig nőnek.

Dr. Árgus

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– A kislányom vasipari tanuló szeretett volna lenni, de csak kozmetikusnak vették fel . . .

Nyári gondok

Török János rajza

– Mariska néni! Ebből szeretnék egy édes kis ruhát az aratáshoz . . .

Lakatos Vince filmrendező barátomhoz

Barátom!

Csináltunk ketten egy dokumentumfilmet Petőfiről, mondván, ilyet még úgy sem csináltak, és különben is csak húsz évig készültem erre. Bemutattuk az Írószövetségnél, nagyon tetszett, a közönség megtapsolta — tapsolja, hiszen harmadik hónapja vetítik a filmszínházak —, megdicsérte az egyik szigorú kritikus, megdicsérte egy még szigorúbb, ám színházi hetilapunk filmrovatában a két évtizedig tervezett filmet két flekken könnyedén és az agyagos földig levágták.

Te délibb magyar vagy, kiskunsági, és kunfihoz illően fogadat csikorgatod, én északi: mondok hát, barátom, neked — és talán nemcsak neked — egy tanmesét. Figyelj!

Egy hegedűs ballag a sivatagban, mikor rémítő ordítással egy bősz oroszlán ugrik elő. A hegedűs mit tehet, előkapja zeneszerszámát, és húzni kezd egy szép nótát: az oroszlán elheveredik, szája mosolyra nyílik, tetszik neki nagyon a muzsika. De már jön a másik oroszlán, még nagyobbat ordít, a hegedűs rárántja a nótát, az oroszlán elhemperedik a gyönyörűségtől, majd öklére dőlve hallgatja a bűvös hegedűszót. De nem azért tanmese ez, hogy ne jöjjön a harmadik oroszlán: jön, ez már nem is látszik nagyon félelmetesnek, a hegedűs a vonóhoz nyúl, hegedül, de semmi hatás: a harmadik oroszlán csak hamm, szó nélkül bekapja a művészt. Egyet roppint rajta, már el is nyelte, leül, elégedetten nyalogatja a bajszát.

— De kolléga úr — kérdezik tőle elhűlve a többi oroszlánok —, miért ette meg a hegedűst? Valóban szépen hegedült...

— Há?... — fordul feléjük a harmadik oroszlán, és mancsával ernyőzi fülét.

Történetesen ez az oroszlán süket volt.

A régi barátsággal és semmit sem csökkent munkakedvvel ölel, kedves Vincém:

Dienes András

Az ENSZ-ben

(Karol Ferster rajza a varsói Szpilki-ben)

Hammarskjöld: Uraim, most elővesszük Angola ügyét!

Növénykultusz az irodában

Schwott Lajos rajza

– Hahó!... Itt vagyok!!...

Kezdő kaszás

Takács Zoltán rajza

JÁTÉK

(Szín: Játéküzlet. A falon tábla: „Ne köhögjünk!”)

Apa (8—9 éves fiával be): Jó napot. A gyereknek szeretnék egy...

Eladó: Ajánlhatok talán egy modern kis helikoptert? Negyven méter magasra száll. Ez, kérem, nekirepülhet a legvastagabb ablaküvegnek is, az sem árt neki.

Apa: Nekem játékautó kell.

Gyerek: Nekem is!

Eladó: Gyönyörű játékautóink vannak, kérem tisztelettel. Felhúzás után tíz percig szalad, dudál, aztán automatikusan megáll a tilos jelzés előtt. Megmutatom... Ugye, milyen szép? Ez fogy nálunk a legjobban... A kezelése roppant egyszerű... Így kell felhúzni, és most hipp-hopp! az autó elindul... *(Az autó nem indul)* ... Ez valószínűleg selejt... Keresünk egy másikat. *(Másikat vesz elő)* Érdekes, ez is rossz... *(Új autót vesz elő a pult alól)* Most próbáljuk meg ezt... Hipphopp! Megy! Megy!! Na ugye?! Remek kis játék ez, kérem...

Gyerek: Bácsi! Miért nem dudál?

Eladó (türelmetlenül): Csendrendelet van, fiacskám...

Dühös férfi (be): Kérem, én félórával ezelőtt vettem önöknél egy kisautót...

Eladó: Ilyen hosszú időre nem tudunk garanciát adni. A szerkezet kopik, kérem, kopik. Tessék részletesen elmondani, mi történt az autóval...

Dühös férfi: Hogyhogy mi történt? Semmi. Odaadtam a gyereknek, az egyszer felhúzta, és...

Eladó: Pillanat! Tisztázzuk a tényállást! Nincs önöknél — mostanában igen gyakori — meghűléses beteg?

Dühös férfi: Van. A feleségem náthás.

Eladó: Ahá. És miután felhúzták a játékautót, nem köhögött véletlenül a kedves felesége.

Dühös férfi: Lehet! Na és?

Eladó: Akkor már mindent tudunk. A felesége ráköhögött az autóra, és az szétesett a légnyomástól... Egy ilyen finom szerkezetre nem lehet ráköhögni, kérem... Hol az autó?

Dühös férfi: Itt van! *(Egy staniclіból az asztalra szórja az autótörmeléket)*

Eladó (rámered az alkatrészekre, aztán könnyed hangon): Valami nagyon apró hibája lehet... Azonnal becseréljük. *(Másik autót ad)*

Dühös férfi: Ez megy?

Eladó: Ez nem megy. Ez szalad. Százhúsz kilométeres sebességgel. *(Az autó nem szalad)* Na tessék, most visszaraktam a többi közé, pedig járt. Nem tetszik tudni, melyik volt az? *(Az apához)* Ugye, ön is tanúsíthatja, hogy az egyik autónk járt! *(A Dühös férfinak:)* Itt van egy másik kocsi. Mellékelek egy cédulkát a javítórészlegünkhöz. Az majd kijavítja...

Dühös férfi: És mikor lesz kész?

Eladó: Karácsonyra. Túl vannak halmozva munkával...

Dühös férfi: Hallja, hogy az a...

Eladó (udvariasan): Káromkodás a Szent István körúti fiókunkban!

Függöny

Galambos Szilveszter

A tolmács

Amikor a magyar csoport megérkezett a thüringiai nyaralóhelyre, a német vezető megkérdezte:

— Ki tud németül?

Senki sem válaszolt.

— Nem perfekt németre gondoltam... Csak arról van szó, hogy az én szavaimat kellene úgy-ahogy magyarra fordítani. Persze, nem szó szerint, csak az értelmét.

Egy nő jelentkezett, és nagyon rossz németséggel kijelentette:

— Ha csak erről van szó, én vállalkozom.

— Remek! Szóval, ma este hétnegyvenötkor vacsora.

Az önkéntes tolmács ezt a mondatot majdnem teljes sikerrel lefordította, de amikor a vacsoramenüt kellett volna társai tudtára adni, zavartan közölte:

— Bevallom, nem értem, hogy a vezető mit mondott. Valami húst és kompótot kapunk, de egy furcsa német szokás szerint evés közben a káposztáról kell énekelnünk. Úgy látszik, ez az ismerkedési est szertartásaihoz tartozik.

— Nem tévedsz, Irénkém? — kérdezte egy másik utas.

— Nem. Világosan mondta, hogy Wirsingkohl. Wir singen, mi énekelünk, a kohl pedig káposzta. Énekeljük el a „Csak egy kislány”-t. Annak a melódiáját ők is ismerik. Vacsora után egyébként valami újszerű színházba megyünk, egy fényjátékhoz.

— Mi az a fényjáték? — kérdezte Kovács, a társasutazás legöregebb résztvevője.

— Biztosan valami új német technikai találmány.

Amikor kitűnt, hogy a Wirsingkohl, az kelkáposzta, és a fényjáték az mozi, a „tolmács” zavartan jegyezte meg:

— Bocsássatok meg, de olyan furcsák ezek a német kifejezések.

A következő napokon nem volt semmi baj. Mindössze az történt, hogy a csoport „műfordítója” köszönettel visszautasította a remek gyümölcsös, diós fagylaltot, mert azt hitte, hogy jeget fognak szervírozni. Másnap a túrós süteményről is le akart mondani társai nevében, mert azt hitte, hogy sajtridikült akarnak eladni nekik. Úgy vélte, hogy ugyanúgy, ahogy tejből nejlonárut készítenek, sajtból is gyártanak táskákat. Szerencsére az egyik pesti látott a cukrászda kirakatában „Käsetasche” felírással süteményt, és így hozzájutottak a finom túróshoz.

A második hét végén az önkéntes tolmács már remekül fordított. Csak a postán nem értették az előzékeny tisztviselők, hogy miért emeli le a falról a panaszkönyvet.

Mit akar vajon beleírni? — töprengtek csodálkozva.

Mit írjak bele? — tépelődött a „tolmács” is, és dühös volt a furcsa szokás miatt. Ugyanis ajánlott levelet akart feladni, és a postáskisasszony „Ja, einschreiben” szavakkal nyugtázta a kérést, amikor a „műfordító” a „Rekomandiert” szót kinyögte.

Végül beleírta a füzetbe, hogy a postán nagyon kedvesek a tisztviselők. Még ma sem tudja, hogy németül „Einschreibenbrief” ajánlott levelet jelent.

Amikor a vonatnál elbúcsúztak a német vezetőtől, a „tolmács” lelkesen megrázta a német kezét, és büszkén mondta az ott maradónak:

— Jó utat kívánunk!

Palásti László

ÖSSZEHASONLÍTÁS — *némi bumeránggal*

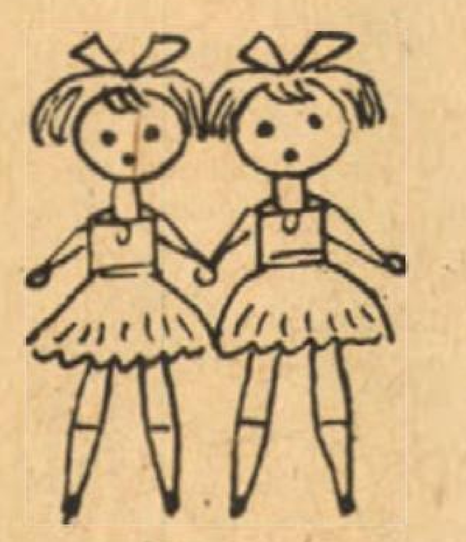
Elemér jelentőségteljesen belém karolt:

— Szeretném, ha holnap este 9 órakor benéznél a Mákvirág eszpresszóba. Bemutatlak a menyasszonyomnak.

— Engedd meg, hogy szívből...

Belém fojtotta az ünnepélyes gratulációt:

— Előbb nézd meg, aztán beszélj. Csak annyit mondok, gyönyörű teremtés.

Pontosan megjelentem. Elemér bemutatott Margitkának. Kedves, csinos, igazi ara-szerű jelenség volt. Sok közmondás született az ilyen leányzóra. Hogy csak a népszerűeket említsem: „Nem oszt, nem szoroz”, „Tizenkettő belőle egy tucat.”

Kedélyesen elcsevegtük az estét, majd hazakísértük Margitkát. Ahogy becsukódott mögötte a kapu, Elemér izgatottan kérdezte:

— Milyennek találod? De őszintén!

— Pontosan Sophia Loren, — mondottam egyszerűen, abban a reményben, hogy nem mondja vissza az olasz filmsztárnak.

Riadtan bámult rám a barátom. Sophia Loren 26 éves, Margitka legfeljebb 27-nek fest, talán baklövést követtem el? Óvatosságból hozzátettem:

— Természetesen, a fiatal Sophia Lorenre hasonlít.

A vőlegény az ajkát harapdálta.

— Igazán nem értelek. Valamikor jó ízlésed volt. Sophia Lorennek elrajzolt szája van, álmatag szeme és hegyes álla. Margitka viszont tökéletes szépség... — mondta Elemér sértődötten és otthagyott.

No, most legalább okultam. Várhatnak, amíg én valamit vagy valakit bármivel vagy bárkivel összehasonlítok!

Nemsokára leszakítottam bölcsességem gyümölcsét. Besétált a cukrászdába kiváló művész-jóbarátom, kézen fogva vezette kislánykáját.

— Köszönj a bácsinak! — szólt rá.

— Kezicsókolom, — gügyögte a bájos apróság érthető unalommal.

Áradoztam a büszke apának:

— Angyali kölyök. Azt hiszem, a világon nincs még egy ilyen elragadó kislány!

Szigorúan, majdnem ellenségesen válaszolta:

— Ezt kikérem magamnak! Az ikertestvére, Katika, pont olyan elragadó, mint ő!

Stella Adorján

A napokban érdekes cikket olvastam Hemingway-ről, pontosabban az írónak „Az öreg halász és a tenger" című művéről. A cikkből kiderült, hogy a szóban forgó kisregényt a kritikusok világszerte szimbolikusan értelmezték, s egész sor magyarázatát adták az öreg halász tengeri kalandjának. Volt esztéta, aki szerint az öreg halász a harcos kisember, a tőkés cápák azonban elrabolják tőle munkája gyümölcsét. Egy másik magyarázat szerint az öreg halász nem más, mint a monopoltőke képviselője, aki nem riad vissza attól, hogy elorozza az éhező cápák elől a halat, az öntudatra ébredt cápák azonban visszaszerzik jogos tulajdonukat. Volt olyan magyarázat is, hogy a halász tulajdonképpen a gyarmatosítókat személyesíti meg, halászik a zavarosban, de más ragadozókkal kénytelen osztozni a koncon. Megint mások szerint a kisregény a gazdasági szabadverseny szimbóluma, s azt ábrázolja, hogy a kis halak megeszik a nagy halat, miközben a magános halászati dolgozó egymagában nem bír a nyomasztó viszonyokkal. Említsük meg még azt a magyarázatot is, hogy a halász nem más, mint egy szerelmes ifjú, a huligánok azonban elragadják tőle a menyasszonyát.

A vita azért is érdekelt, mert nemrég magam is írtam egy novellát, amely érdekes módon némileg hasonlít Hemingway írására. Novellám címe: „Az öreg Halász és a tenger." Főhőse Holländer bácsi, az öreg Halász, aki üzletszerző a Beltextben. Munkájától fáradtan betért egy vendéglőbe és tengeri halat rendelt. A pincér gyönyörű szép adag halat hozott neki. Az öreg Halász hozzá akart fogni a hal elfogyasztásához, de telefonhoz hívták üzleti ügyben. Amikor visszaért az asztalához, észrevette, hogy egy kis darab hiányzik a halból. Bosszankodva nézett körül, majd legyintett, és hozzá akart kezdeni ebédjéhez. Újra telefonhoz hívták. Letette az evőeszközt, és ment. Mire visszaért, megdöbbenve látta, hogy még nagyobb darab hiányzik a halból. Ekkor már egy kicsit ingerült volt, mindazonáltal szeretett volna megebédelni, de sajnos, újra telefonhoz hívták. Amikor befejezte a hosszú beszélgetést, a halnak már több, mint a fele hiányzott. Mérgesen kiáltozni kezdett, hívta a pincért, rohant az üzletvezetőhöz, harcolt, küzdött, félelmet, fáradságot nem ismerve, de közben mindig újabb és újabb darabok tűntek el a halból, s a végén már csak a hal csontváza maradt meg. Az öreg Halászt ekkor újra telefonhoz hívták, de nem tudta, ki kereste, mert közben szétkapcsolták, hiába hallózott. Feldúltan, de hitét nem veszítve tért vissza asztalához, ekkor azonban már a csontváz is eltűnt.

A novella jelképes értelme világos. Az öreg Halász az olvasót jelképezi, aki szeretné megemészteni olvasmányát, a kritikusok azonban úgy szétmagyarázzák szellemi táplálékát, hogy a végén semmi sem marad belőle. A novella ezenkívül jelképezi még a növénynemesítést, a citadellát, a meteorveszélyt, a Szabó-családot, a nyersanyaghelyzetet és a Noszavan-klikket.

Akik tudnak még valami magyarázatot, küldjék el az előre is hálás szerzőnek.

Feleki László

Termelési értekezlet

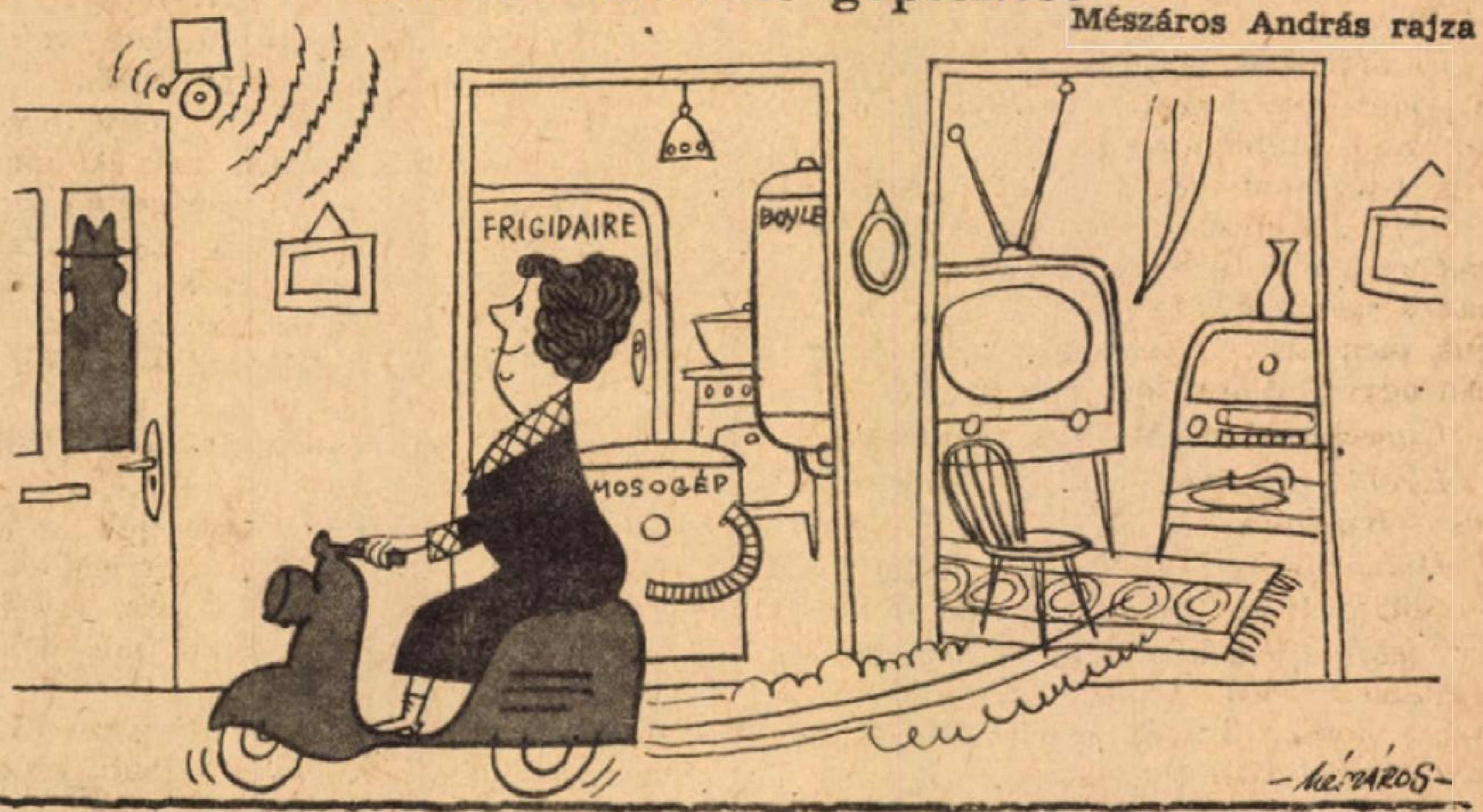
Török János rajza

– Az ülést megnyitom. Ide figyeljetek, srácok! Nagy feladat vár ránk, mert felemelték a MÉH ez évi tervét!

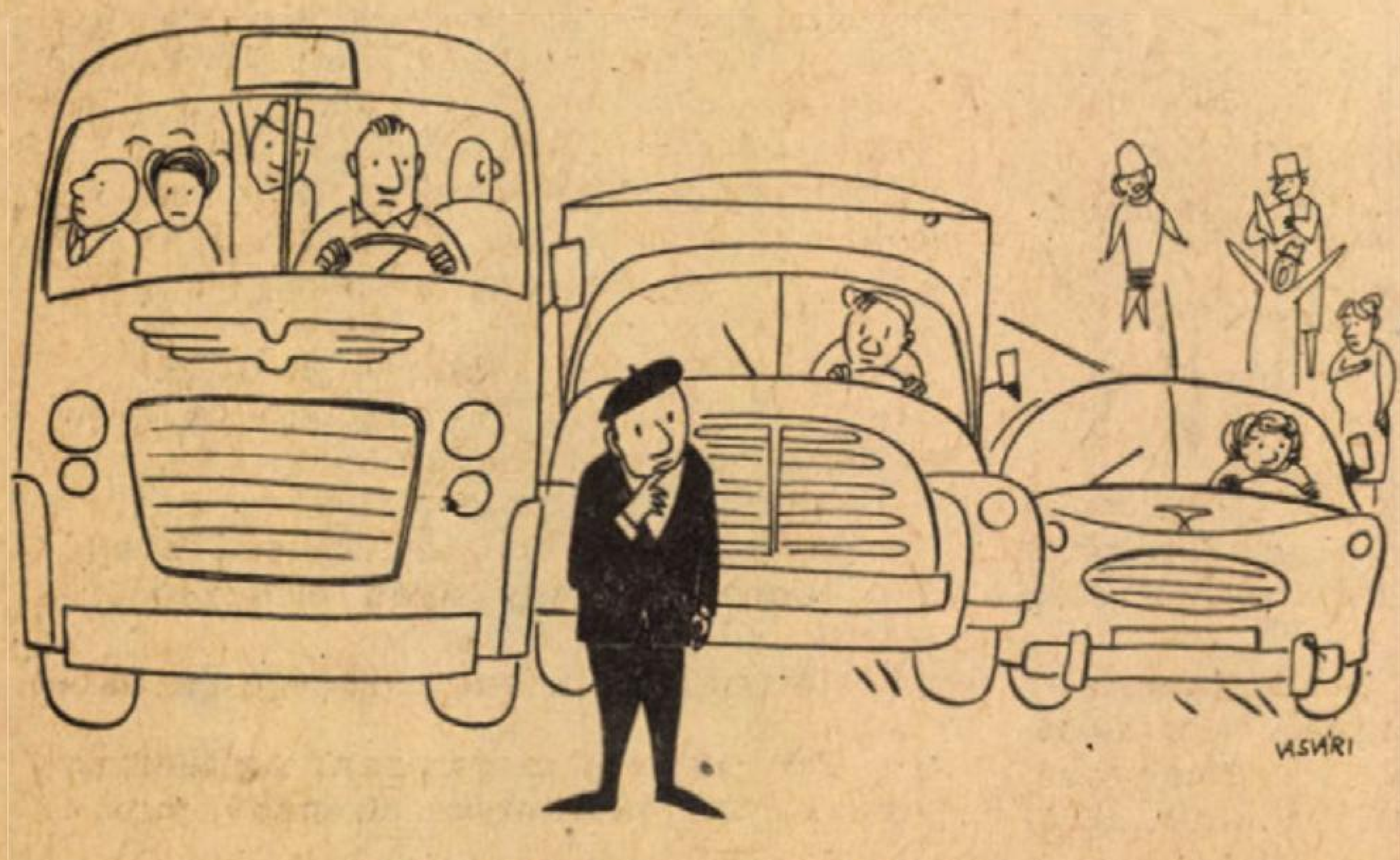
A háztartás tökéletes gépesítése

Mészáros András rajza

Gyalogjárók iskolája

Vasvári Anna rajza

– Mit is kell most csinálni? . . .

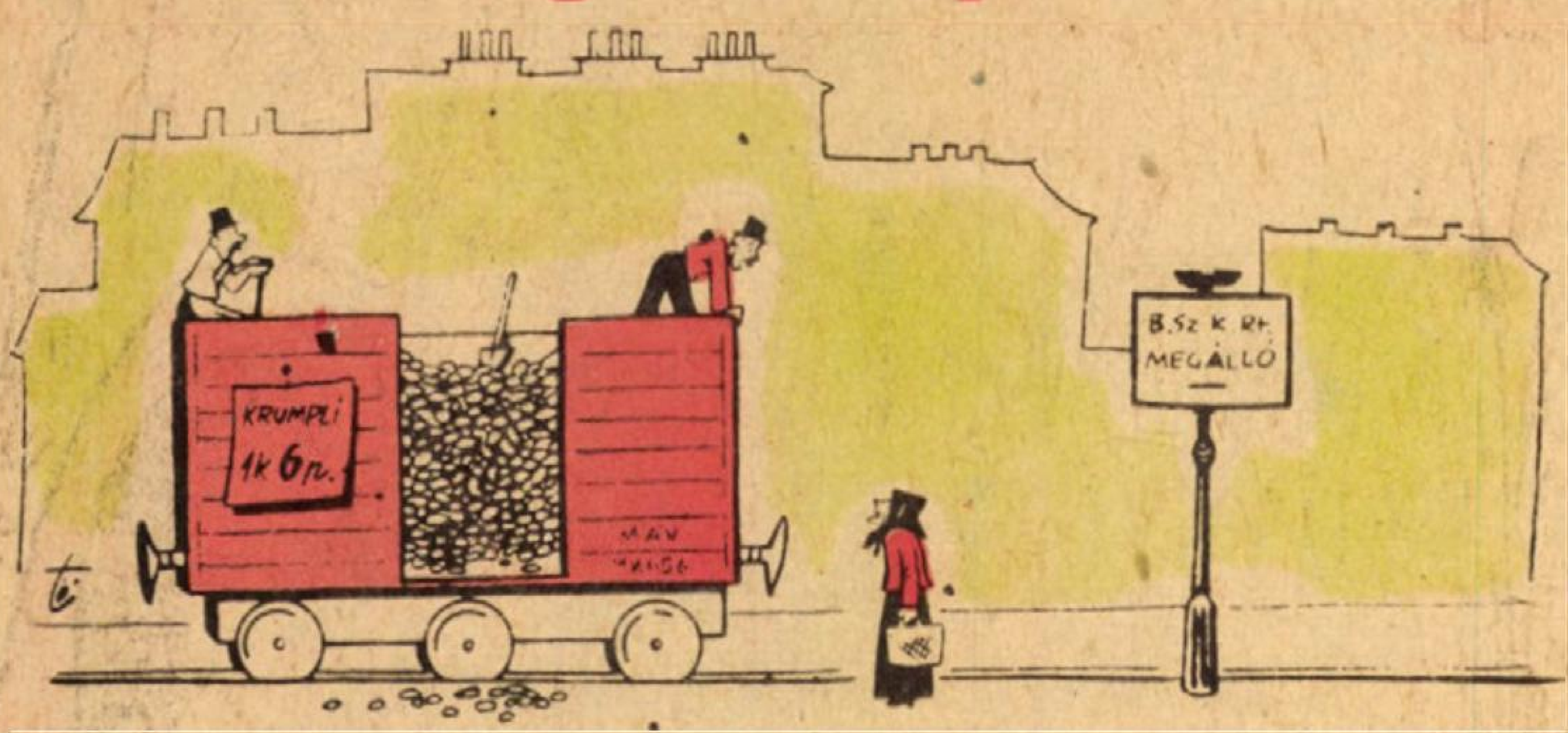
Megkezdődtek a szabadtéri hangversenyek

Várnai György rajza

Min nevettünk 15 évvel ezelőtt

Mozgó könyvtár

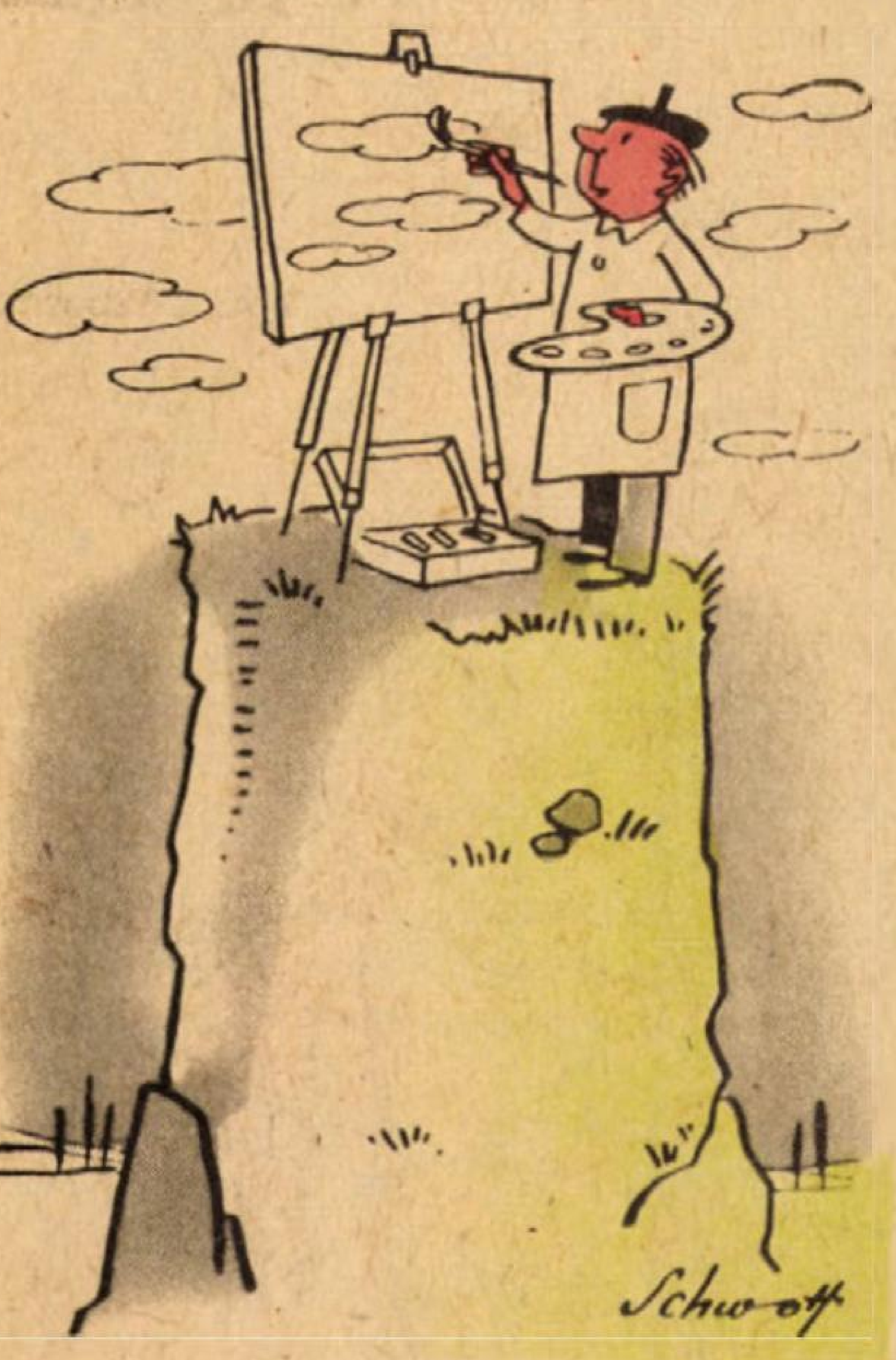

— Nénikém, nekünk csak krumplink van! a „Gróf Monte Christo"-t a következő kocsi hozza.

(Török rajza a Ludas Matyi 1945. június 10-i számában)

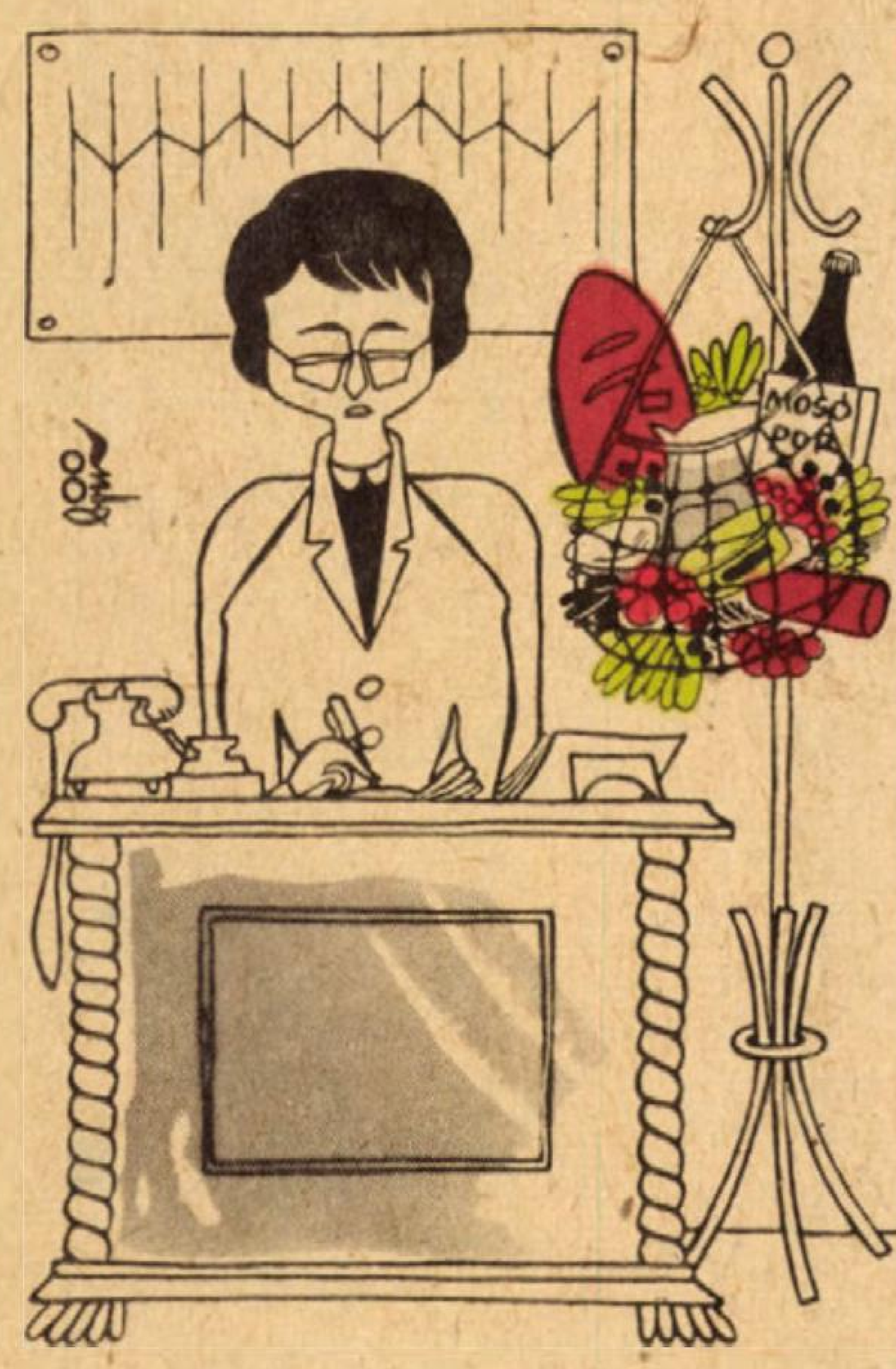
Természet után

Schwott Lajos rajza

Igazgatónő

Balázs-Piri Balázs rajza

Kertmoziban

Toncz Tibor rajza

– Na, látják, így mindenki a filmre figyelhet!

Hivatalos jelentés

Reggel kezdett az ülés foglalkozni
A vállalati állóeszközökkel
És este felfüggesztették az ülést;
Nem bírták tovább ülőeszközökkel...

Sz. Gy.

E heti hirdetéseink

Két anekdota

Katona József, a halhatatlan drámaíró városi alügyész volt Kecskeméten. Egy alkalommal kalabriasz partit játszott az egyik nagyhatalmú városi tanácsossal az Arany Sasban. Egész délután kaláabereztek, s a kártyás szerencse Katona József mellé szegődött. Játék közben meg is jegyezte a tanácsos úr:

— No, te Jóska, nagy disznóval játszol!

— De csak ma délután, tanácsos uram — válaszolta Katona József.

Egy öreg soproni ügyvédnek hivatalos ügyben Csornára kellett mennie, s mert az akkori döcögős győr—soproni vonattal sehogy sem tudott kibékülni, kocsin hajtatott át Csornára.

Ügye végeztével kocsisával együtt beült a Szarvas kocsmába, és bizony jó éjfélre járt az idő, amikor néhány liter soproni vörös elfogyasztása után végre felültek a kocsira — egymást támogatva —, és az ügyvéd kiadta a parancsot:

— No, induljunk, János!

Ezzel már mély álomba merült, s nemsokára a kocsis feje is kókadni kezdett. Egyet-kettőt pattantott ostorával, majd ő is követte gazdája példáját, és elaludt a bakon. Már jócskán virradt, amikor az ügyvéd felriadt álmából, s odaszólt a kocsishoz:

— Közeledünk-e már Sopronhoz?

János bácsi kidörzsölte szeméből az álmot, szétnézett, majd dörgedelmes káromkodásban tört ki:

— Hij, a nemjóját, doktor úr, még mindig itt vagyunk Csornán. Az éjszaka elfelejtettem befogni a lovakat a kocsi elé.

Győri Illés István gyűjtése

Mai mese

Szegő Gizi rajza

– Valamikor én is egyszerű kis béka voltam, de egy gonosz boszorkány megharagudott rám, és királyfivá varázsolt . . .

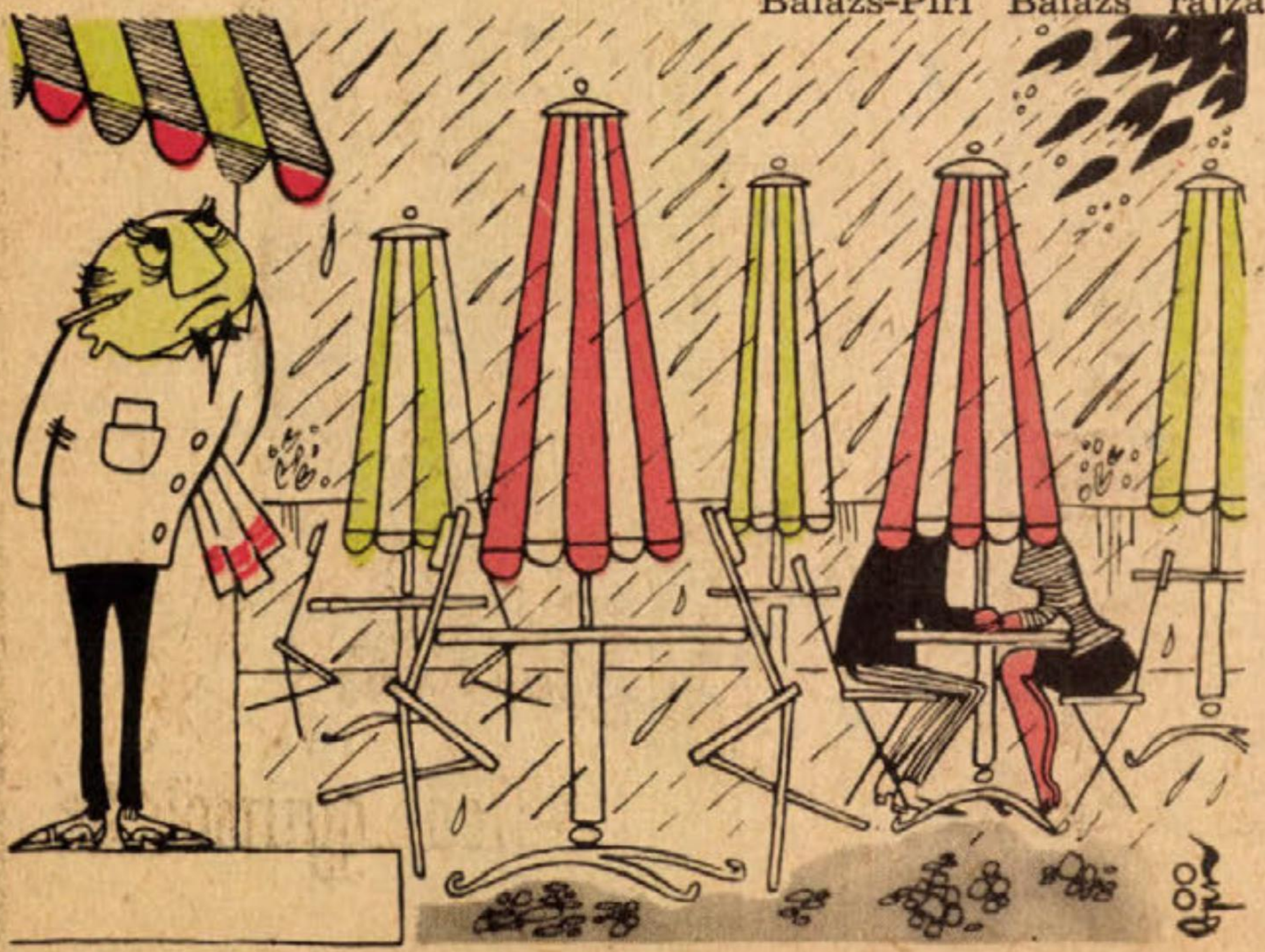
Tervteljesítés után

Toncz Tibor rajza

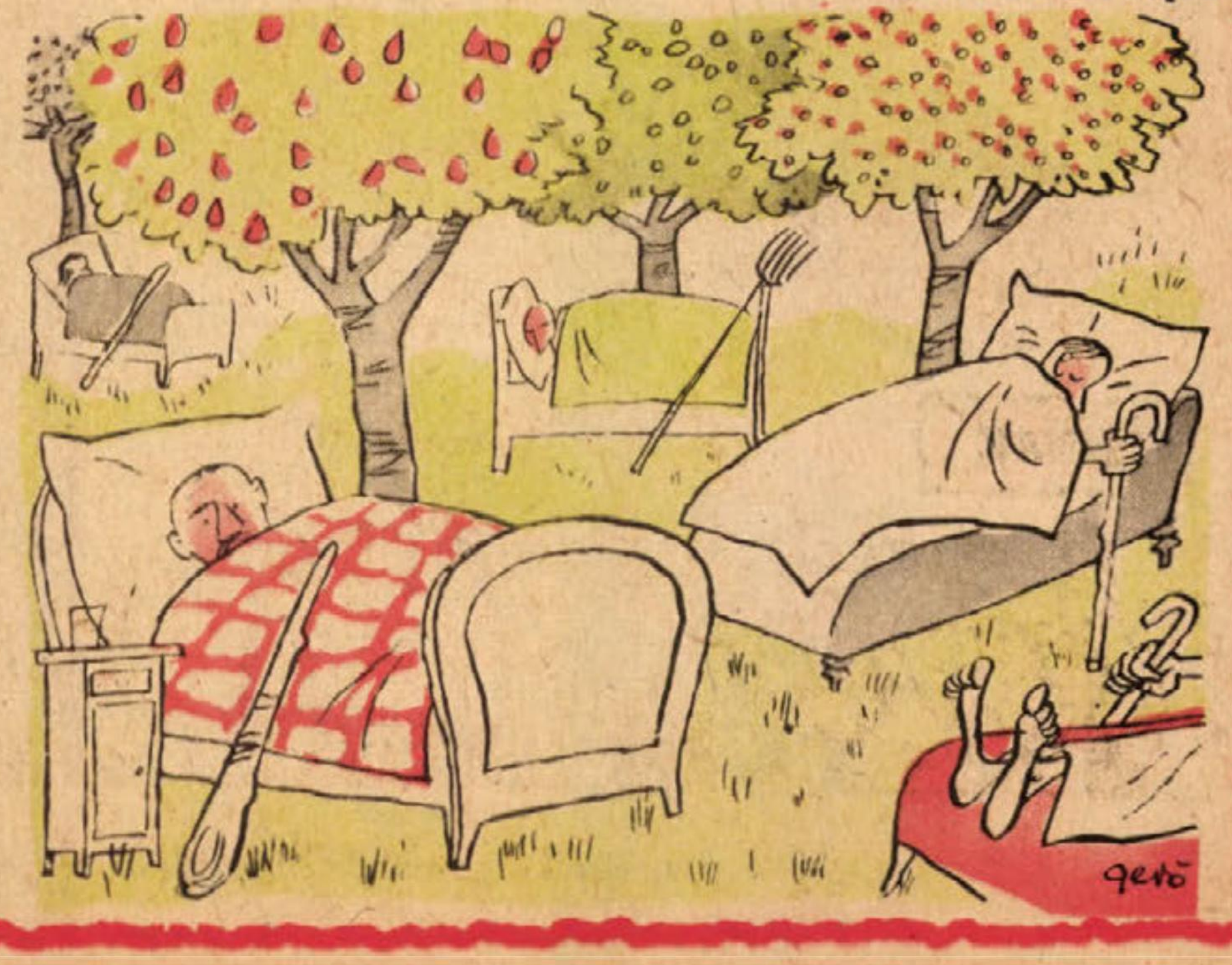
Nyári zápor

Balázs-Piri Balázs rajza

Gyümölcsérés idején

Gerő Sándor rajza

Le a bürokráciával

Falfaragók

1960 nyarán sortatarozták Kőbányán a Pongrácz úti lakótelepet. Vagy tíz kétemeletes bérház csinosodott újjá; sárga, piros, zöld színeket öltve magára a régi, egyforma piszkosszürke helyett.

Alig fejeződött be a renoválás, megjelentek az Elektromos Művek szakemberei, hogy a lakótelep áramát 220 voltosra cseréljék át. E hónapokig tartó művelet során gyakori volt az egész napos áramszünet, s a telep lakossága sokszor mon-

dott le a meleg ebédről, vasalásról, rádióhallgatásról, tudva, hogy a korszerűsödés olykor áldozatokat követel.

Sajnos, a feszültség-átalakításnak áldozatul estek a frissen tatarozott házak is. Az áramügyi szakférfiak keresztül-kasul vésték az alig megszáradt épületeket; néhol a homlokzat teljes szélességében, másutt padlástól a pincéig tönkretéve az építők munkáját. A frissen vakolt falakba belevájt, fehéren éktelenkedő, tenyérnyi széles, tízméteres krikszkrakszok mintha egy vandál óriás kezdetleges gyorsírásjelei volnának.

Egy év múltán nehéz volna kibogozni, hogy a tatarozást kellett volna később kezdeni vagy a Bergmann-csövek elhelyezését korábban – a sok ezerforintos kár megvan már. Mégis szóvátesszük az ügyet, mielőtt a falvésnökök valamelyik új lakótelep házfalaiba mélyesztenék szerszámaikat.

(sy)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Gellérthegyi panasz" című észrevételre közöljük, hogy a hegyen jelenleg 265 betonlábas pad van. A későbbiek során az északi oldal rendezésével újabb padokat helyezünk el.

Bp. Főv. Tan. VB Közmű és Szolgáltatási Ig.
Kovács Pál csop. vez.

*

„Szaszi, felárral" című bírálatukat köszönjük. A félreértés abból származott, hogy a szalagkábeltartó kétféle kivitelben készül. Az árkülönbözetet a panaszosnak visszatérítjük.

KERAVILL
Gulyás Ferenc főosztály vez.

A MÁSIK AJTÓ

Szakmai cikkeket olvastam az ajtóról; ez is a címe: *„Az ajtó"*. Nem asztalos írta, hanem egy színpadi rendező. Nagyon érdekes cikk volt, mert a láthatatlan ajtóról esett benne szó, a rádiódarabokban szereplő ajtóról, amelyet a közönség nem lát, csak hallja, hogy nyikorog vagy becsapódik, kinyitják vagy becsukják.

De mi van a másik ajtóval?

Megépítik, kérem – tegyük fel – az új cukrászdát, két ajtóval. A cukrászda-helyiségek rendszerint hosszúak vagy kétágúak. Indokolt is, hogy legalább két ajtajuk legyen, hogy mindkettőn át lehessen bemenni vagy kijönni. Eleinte ez így is van, mignem a helyiségavatást követő héten a másik ajtót egyszerűen bezárják, kiiktatják az életből. Sarokhelyiségekben szinte kéjjel

alkalmazzák ezt, boltokban, ahova két utcáról is be lehetne menni. Miért zárják be a másik ajtót? Azért, hogy a vendégnek, a vásárlónak kényelmetlenséget okozzanak vele?

Nem azért.

Azért zárják be, mert a helyiségek gazdái maguknak sem akarnak kényelmetlenséget. Minek az a másik ajtó? Ha közel van a pénztárfülkéhez, a folytonos forgalom az ajtón keresztül – csukják, nyitják, szünet nélkül, huzat támad, miegyéb – a pénztáros idegeire megy. Szól a vezetőnek, hogy ő ezt nem bírja tovább. Az ajtót beszüntetik.

Aztán, ha a másik ajtó másik utcába vezet, az meg a felszolgálók idegeire megy. Bejön a vendég az egyik ajtón, fogyaszt, majd eltávozik a másik ajtón, de esetleg elfelejt fizetni... Az ajtót kivonják a forgalomból.

Vagy a hivatalokban... X előadó kartárs szobája a 329. számú ajtó mögött van. Ügyfél be akar nyitni, ajtó zárva. Akkor veszi észre a táblát: *„Bejárat a másik ajtón"*. Néhol egész sor ajtón olvasni ezt; öt ajtó zárva, csak a hatodikon lehet benyitni, de amögött nem az ül, akihez menni akar az ügyfél.

De minek az országban annyi felesleges ajtó?

Hányszor tapasztalja az ember, hogy már be lehetne költözni az új házba, de még nem lehet beköltözni, mert hiányoznak az ajtók. Az ipar nem győzi gyártani az új ajtókat.

Le kell szerelni a bezárt ajtókat, és odavinni, ahol hiányzik az ajtó

M. T.

A sziámi narancs titka

Látott ön már sziámi narancsot? Mert ha nem, láthat, mégpedig a budapest–nyíregyházi gyorson. Ott kínálja az Utasellátó mozgóárusa. A sziámi narancs áll két darab gyümölcsből, közös celofán csomagban, örök társbérletre kárhoztatva. Persze, az igazat megvallva, az ember nem könnyen adja rá a fejét, hogy két narancsot vásároljon, mikor egyet akar venni. Megkéri az árust, hogy kivételesen adja el az egyiket. Csakhogy az operáció nem olyan könnyű, mert hivatalos utasítás van arra, hogy a sziámi narancsot nem szabad kettéválasztani.

– Ha nem, hát nem – mondja a vevőjelölt gyanútlanul –, akkor kérek egy málnát.

– Semmiféle italom nincs, – közli az árus.

És igaza van. Az étkezőkocsi

után következő kupéban ugyanis még bőven van üdítő ital, de aztán kezdődik a Szahara, mert a mozgóárus itala közben elfogy s a vonat végén már csak sziámi narancs kapható. Tizennégyért. És aki nagyon szomjas, pláne, ha gyerekkel van, még meg is veszi.

Tessék mondani, tisztelt Utasellátó... Nem lehetne teljesen beszüntetni az üdítő italok árusítását a vonaton és egészen berendezkedni a narancs eladására, mondjuk: zárt kilós csomagolásban? Hiszen a szomjúság nagy úr!

f – p

Postamunka

Szombaton délelőtt Bécsbe szóló levelet dobtam be a Petőfi Sándor utcai postahivatal légiposta-ládájába. A levelet a hétfői napon – az időpontot nem ismerem, mert csak este érkeztem haza munkámból – a postás visszahozta. A boríték homlokán a következő kézzel írott és postai bélyegzővel ellátott értesítés díszelgett:

„20 fillér díjpótlás, bérmentesítés miatt vissza."

Hétfőn késő este már hiába adtam fel ismét a levelet, mert csak kedden délelőtt – három napos késéssel továbbította a posta.

Szerény véleményem szerint mit tehetett volna a posta?

1. Ugyanazzal a fáradsággal, amellyel a levelet pecséttel és írásbeli figyelmeztetéssel átadta a levélhordónak, megkérhette volna, hogy a feladótól, ez esetben tőlem, szedje be a 20 fillért.

2. Továbbíthatta volna saját kockázatára a feladó pontos címével ellátott levelet és ugyanannyi bürokratikus gonddal felkérhetett volna, küldjek be egy 20 filléres bélyeget. (Nem hinném, hogy a mai Magyarországon akad valaki, aki húsz fillérrel meg akarja károsítani a postát.)

3. Továbbíthatta volna a levelet vasúton, mint egyszerű küldeményt, így sem késett volna három napot.

A jelentéktelennek látszó epizódot azért tettem szóvá, mert néhány esztendővel ezelőtt hasonló panasz jelent meg a Ludas Matyi hasábjain. A levélíró külföldi példára hivatkozott: ilyen esetben a posta utólag inkasszálja a feladótól a csekély különbözetet. Akkor illetékes hely is megszólalt és kijelentette, nálunk is így szokott lenni, ez csupán szórványos eset volt.

Fájdalom, a szórványos esetek ismétlődnek.

S. A.

SZÁRAZ KÚT

Titokzatos szakemberek jelentek meg tavaly nyáron a Bajcsy Zsilinszky út és Vadász utca közötti téren. Barakkokat emeltek, körülményesen elkerítették magukat (és a tér felét), majd nagyszabású fúrási-ásatási munkálatokba fogtak. Sok bámulójuk akadt, de senki

nem tudta, mi készül. Rebesgették, hogy ez lesz az új trolibusz-garázs, mások tudni vélték, hogy a park alatt Attila sírja rejtőzik, melyet egy nagyobb áradás alkalmával a Tisza sodort idáig.

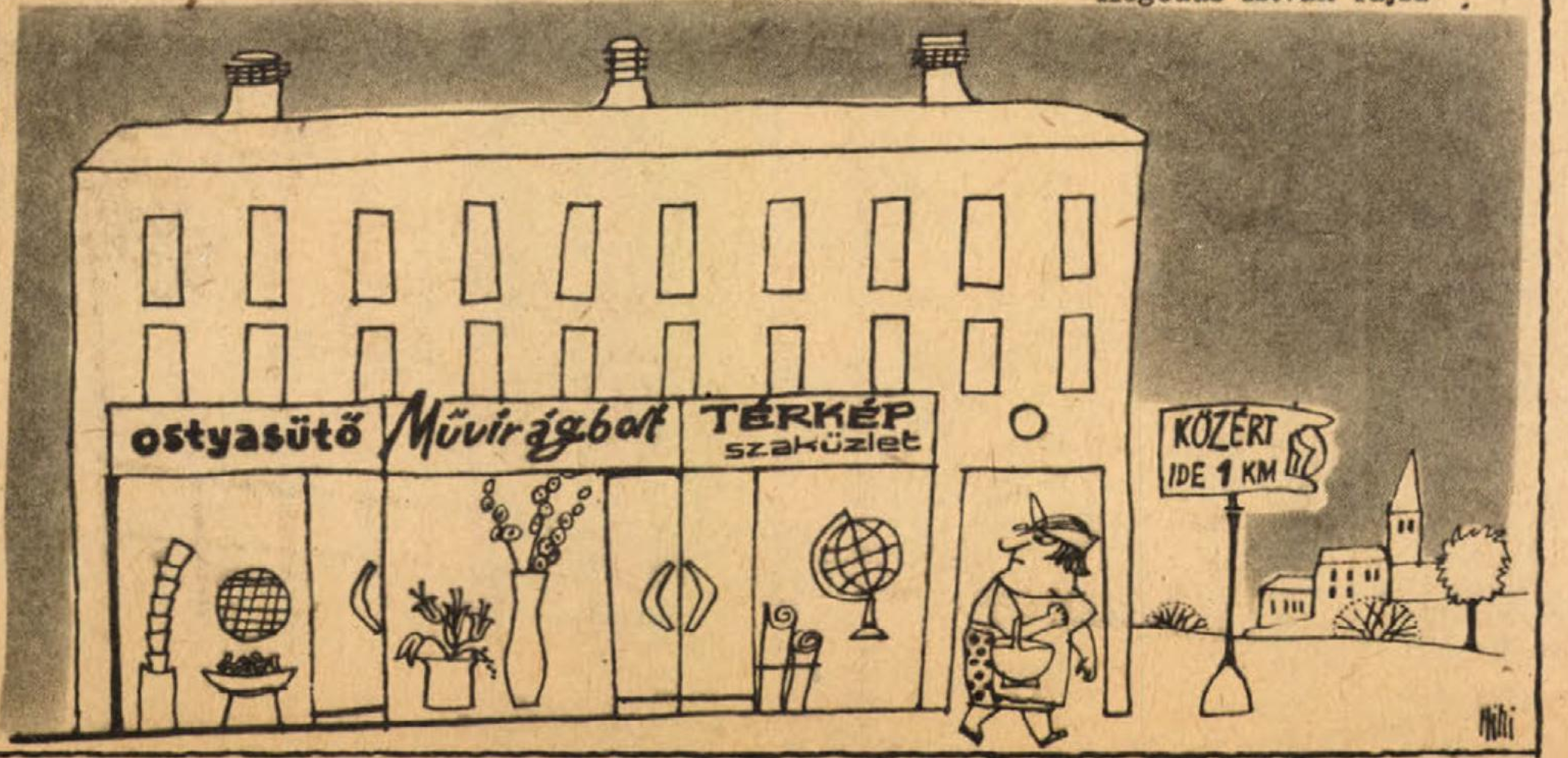
Párhónapos találgatás után kibontakoztak egy világító szökőkút körvonalai. A környék lakóinak keblét büszkeség dagasztotta: egy ilyen idegenforgalmi látványosság mégiscsak kitüntető dolog. Októberre elkészült a monumentális mű: két napig szökött, egy este világított, aztán beszüntette mutatványait.

Elmúlt a tél, eliramlott a tavasz, de a reprezentatív kút nem csordogál, mégcsak nem is pislog. Fejcsóválva nézegeti, aki arra jár, s csak a szúnyogok örülnek neki, hogy oázisra bukkantak a város kősivatagában.

(K. M.)

Új lakótelepen

Hegedűs István rajza

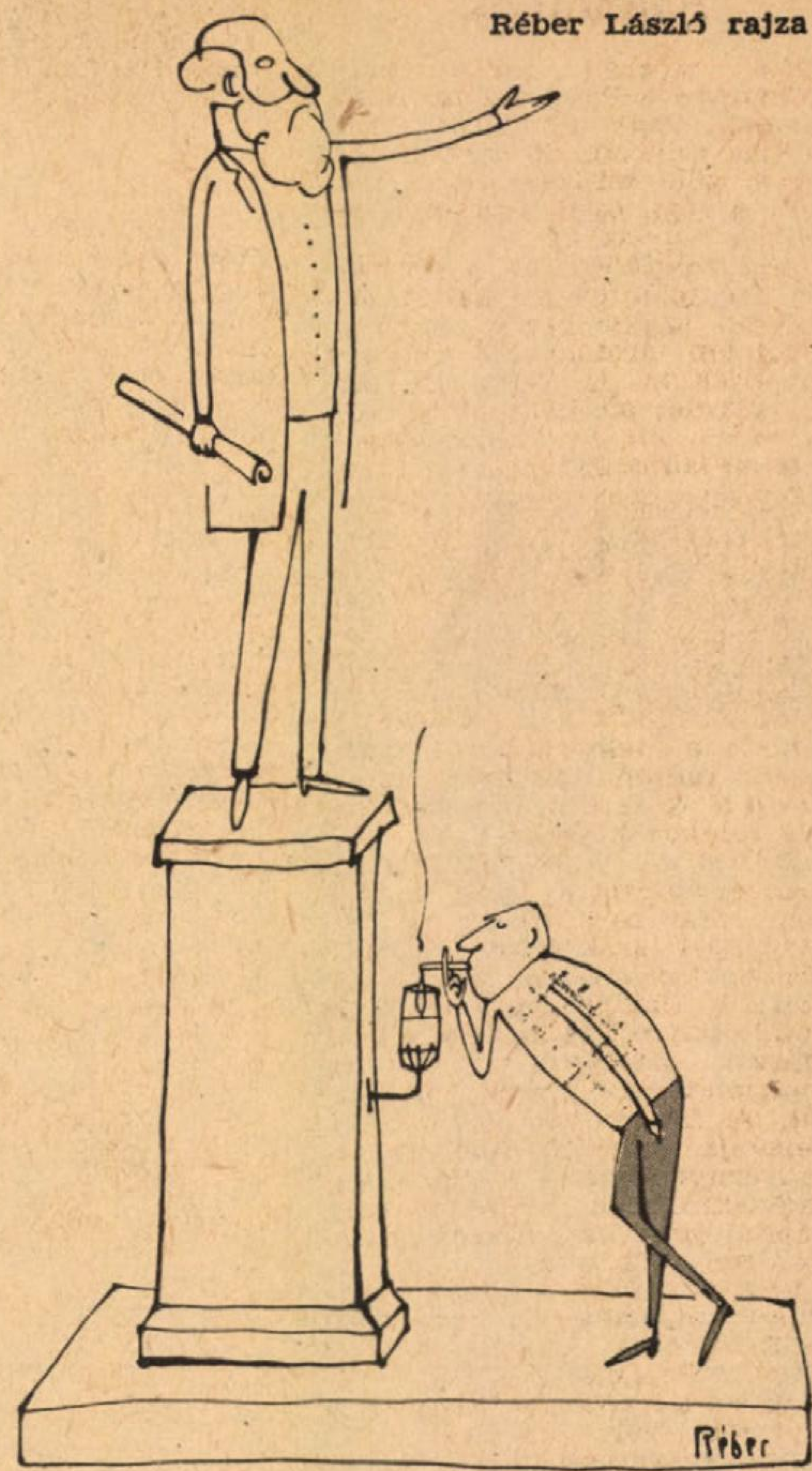
Gyakorlata van

– Nem vállalná, hogy munka után a lányomat szemmel tartsa?

Az utókor tisztelete

Réber László rajza

S·é·r·t·é·s

Amikor a szövetkezet zárszámadása után megtörtént az elszámolás, két szép dudorodó keblet növesztett Dani bácsi. Méghozzá nagyon is drága kebleket, mert nem másból voltak azok, mint ropogós százforintosokból. Ahogy pedig ez ilyenkor lenni szokott, befogott másnap reggel Dani bácsi, és a szomszéddal, egy bizonyos Kece-Tóth Balázssal bementek a városba vásárolni. Estére Dani bácsi egyik keble elfogyott.

– Sebaj, holnap is nap lesz – szólott bölcsen az öreg Dani. – Gyere, igyunk egyet a jó vásárra!

És nem sok idő múlva Dani bácsiék az Aranypáva terített asztala fölött köszöntötték az első féldecit egymás egészségére.

Csakhogy, mikor a jófajta törköly már lódult volna a torkukon lefelé, a pincér diszkréten köhentett és azt mondta:

– Előre tessék fizetni!

Dani bácsi kezében egyszerre megállott a kupica, pedig már csücsörített is hozzá, mint a potyka, amikor vizet nyel:

– Hogy előre? Osztán miért?

– Futóvendégek így szoktak – szólt flegmán a pincér, és végigmérte Dani bácsit, meg a szomszédot, akik bizony afféle egyszerű, kopottas, szekérhez való ruhában üldögéltek ottan.

Dani bácsi odalökött egy százast, és elkotorva a visszajárót, összenézett a szomszéddal. Nem telt egy percbe, és már süvöltött végig az éttermen Dani bácsi bikaijesztő hangja:

– Pincér!! Még egy féldecit kérek! De előre fizetek ám!

És újabb százast vett elő.

. . . A pincérnek a hatodik százasnál fogyott el az aprója, aztán a szomszédba rohangált váltani. A tizedik százas felaprózása után kijelentette, hogy nincs apró se égen, se földön, nem fogad el több piros bankót, adott már vissza tízest meg húszast, egy félkilót, fizessenek abból. Könyörögni kezdett, de hasztalan. Dani bácsi nem engedett.

A tizenötödik féldecinél végképp kimerült minden forrás és előkerült az üzletvezető. Elnézést kért, hogy nem tudnak visszaadni, de hát ahol nincs, ott nem talál az isten se.

– Szóval nincs – szögezte le Dani bácsi.

– Nincs.

– Na, jól van . . . – ütött Dani bácsi a százasoktól dudorodó keblére –, ha nincs, hát nincs. Akkor meg gyerünk innen, szomszéd, ne mulassunk olyan ködis étteremben, ahol még egy néhány rongyos százasból se tudnak visszaadni!

És kimentek egyenesen, mintha nem is tizenöt féldecit, hanem csak egy bögre aludttejet ittak volna.

Fülöp György

Olvasó-park nyílik Budán

Várnai György rajza

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Tudja, segéd úr, vagy győznek a mi fiaink Afrikában, vagy olyan déligyümölcs-hiány lesz, hogy belegebedünk!

Kísértetíes tempó

Szokványos este valahol az országúton. A tücskök szelíden egymás fülébe ciripelnek, az autók sofőrjei vadul egymás szemébe reflektoroznak. Egy nagy Mercedes igen lassan gurul Pest felé.

– Valaki integet... – szól hátra a sofőr. – Megálljunk, Fehér kartárs?

Nevezett Fehér kartárs megnézi az óráját, aztán beleegyezően bólint.

A sofőr hiába keres defektes járművet az integető körül:

– Úgy látom, közönséges gyalogos...

– Demokrácia van, az is csak ember... Vegyük föl.

A Mercedes megáll, a közönséges gyalogos hálálkodva beül.

– Tetszenek tudni, lekéstem a vonatot... Agronómus vagyok, és ma este Nagykunbogyóson kell előadást tartanom... Gyalog még jó hét kilométer volna...

– Kocsin is... – jegyzi meg Fehér kartárs elmésen.

– Igen, igen – kacag udvariasan a fölszedett gyalogos –, de ugyanez a hét kilométer mi egy ilyen Mercedesnek!... Beletapos a gázba, és huss, már ott is vagyunk... Mennyi a kocsi maximális sebessége?

– Száznegyven kilométer.

– Ez már döfi... – Az agronómus tűnődve nézi a sebességmérőt. – Már gyorsulunk is! Már tizenhattal megyünk!...

Fehér kartárs erre előrehajol:

– Mi? Tizenhattal? – és megböki a sofőr vállát. – Tizenhattal?! Mi van magával? Megőrült? – és csak akkor dől hátra megnyugodva, amikor tíz alá csökken a sebesség.

Az agronómus értetlenül néz egyikről a másikra:

– Valami... valami baj van a motorral?

– Ezzel?! Hogy jut eszébe ilyesmi! – sértődik meg a sofőr.

Egy egylovas parasztszekér, bakján bóbiskoló kocsisával, zörögve megelőzi őket. Az agronómus ettől kissé ideges lesz:

– Izé... Már megbocsássanak, de akkor miért megyünk ilyen hogyismondják... Talán az elvtárs... nem bírja a sebességet? Szédülős?

– Haha! – nevet Fehér kartárs. – Tagja vagyok a vállalati ejtőernyős csapatnak.

Felhős az ég. Valahol bagoly huhog.

Az agronómus most már félni kezd. Itt valami nincsen rendben, ebben a kísértetiesen cammogó fekete Mercedesben. Miért, miért, miért megy ez ilyen lassan, mint egy halottaskocsi? Talán nem is sofőr ez itt, talán még tricikli-hajtási jogosítványa sincs... Talán tébolyodottak mind a ketten, s valahogy megkaparintották ezt a kocsit...

– Izé... – mondja remegő szájjal –, én most itt már kiszállok...

– Hiszen még nem vagyunk Bogyóson! – mondja derűsen a sofőr, mindkét kezével eleresztve a kormánykereket.

Az agronómus zavartan elhúzódik tőle.

– Nem baj... – motyogja –, itt is megtarthatom az előadást...

És amikor a rémülettől káprázó szemeivel úgy látja, hogy egy közönséges éti csiga, szarvával szabályosan jelezve előzi őket – vadul föltépi az ajtót, és kiugrik a sötétbe...

Az ajtócsapódásra Fehér kartárs fölrezzen, ásít, majd megnézi az óráját:

– No, már fél kilenc!... Akkor már nem érünk túl korán Pestre... Gyorsíthatunk, most már meglesz az egész napidíj!...

Dunai Ferenc

Csak ezt akarta

– Mit szól hozzá, szomszédasszony, végre lányom született, lesz, aki segít a háztartásban!

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. 61.3061 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.